

מפּלצת בעינינו

ג'יי. אס. דההאור

"רצונם מאמין כמו שראים מאמין עז'יל לזרית,
אז'יל מהוססות, סרנס צ'וזנטי להעז'יל."

הוצאת סק'נבא

ג'יי. אם. דרהאור

מפלצת בעיניו

מאנגלית: תם פרו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת המאח
'מפלצת בעיניו' + 'עינוי לנשמתה'
לחצי כאן

לכל מי שאי פעם האמינה שהיא מצאה את הנסיך מהחלומות
ולאחר מכן התחוויר לה שהוא לא הגיבור שהיא חשבה שהוא.

הסיפור הזה הוא בשבילכן.

פרולוג

אצבע בודדה מטיילת באיטיות במורד עיקול עמוד השדרה שלי, משאירה אחריה שובל של צמרמורות. אף על פי שעשיתי כמיטב יכולתי להעמיד פני ישנה, אני רועדת בתגובה למגע הקל כנוצה, אני לא מסוגלת לכבוש את תגובתי.

נשימתי נעתקת.

למה הוא מתעקש לעשות לי את זה?

אני שונאת את עצמי כמעט כמו שאני שונאת אותו. ואני שונאת אותו... אלוהים, כמה שאני שונאת אותו. מעולם לא שנאתי משהו או משהו בעוצמה שכזאת. אני שונאת את השיער שלו, את חיוכו, את עיניו. אני שונאת את המילים שהוא אומר לי ואת קולו הצרוד. אני שונאת את הדברים שהוא עושה, את הגבר שהוא. אני שונאת איך שהוא מתייחס אליי, את ההשפעה שיש לו עליי, את העובדה שידיו מסבות לי את הכאב הנורא ביותר ואיכשהו גם מציתות בי אש. היא בוערת עמוק בתוכי, תשוקה ותאוה גולמיות מתערבבות בתוכי בייסורים טהורים.

אני שונאת את זה.

אני שונאת את זה.

אני פאקינג שונאת את זה.

כשהוא מגיע לגבי התחתון ידו עוצרת, ואז מצוירת קו לאורך גומי התחתונים שלי. גופי מתעורר לחיים, מתלהט, כאילו הצית בי אש במיומנות, כמו שרק הוא יודע.

אני רוצה לשפוך דלק על גופי ולהצית את עצמי באש, להינמס בלהבות רק כדי לברוח מהרגשות האלה, אבל אני יודעת שאין טעם. אפילו כערמת אפר, לעולם לא אצליח להימלט ממנו. הוא תופעת טבע. הרוח תישא אותי בחזרה ישירות אליו.

האוויר כבד, כאילו הוא מלא בעשן שחור משחור, או שאולי הריאות שלי פשוט נוקשות, מתוחות כמו כל שריר אחר בגופי. אני רוצה לצרוח. אני רוצה להתרחק ממנו.

אני רוצה לָנוס על נפשי.

אבל אני לא עושה זאת, מפני שאני יודעת שאם אעשה את זה, הוא פשוט יתפוס אותי.

הוא עשה זאת בעבר.

הוא יעשה זאת שוב.

אני ממשיכה לעצום את עיניי כשאצבעו מטיילת שוב במעלה גבי, מנסה לעצור את עצמי מלהרגיש אותה. היא לא קיימת, אני אומרת לעצמי. אני ישנה. הוא ישן. זה לא אלא חלום. או סיוט, בעצם?

הוא לא באמת נוגע בי.

אלא שהוא כן... אני יודעת שהוא כן. כל תא בוגדני בגופי מתעורר לחיים תחת מגעו, כל קצה עצב ניצת כמו חוט חשמל. אם זה לא אמיתי, שום דבר לא אמיתי.

אני כמעט תוהה אם זה עדיף.

אצבעו מגיעה לעורפי ושוב עוצרת, הפעם לזמן ארוך יותר. חמש, עשר, חמש-עשרה... אני סופרת את השניות בראשי, ממתינה לצעד הבא שלו, מנסה לחשוב לטווח הארוך, כאילו זה משחק שחמט ואני יכולה לתכנן מתקפת-נגד.

עצם המחשבה חסרת תועלת. הוא כבר לכד את המלך שלי. שח-

מט.

אצבעו שוב נעה לאורך עמוד השדרה שלי, מגיעה עד לאמצע וסוטה מנתיבה. היא חוקרת את שאר הגב שלי, נעה לכל עבר, מציירת צורות ויוצרת תבניות על עורי החם כאילו אני בד קנבס חי והוא אמן. הסקרנות משתלטת עליי בניגוד לשיקול דעתי, ואני תוהה מה הוא

מצייר. התחושה אקראית, לא הגיונית, אבל אני מכירה את הגבר הזה. לכל דבר שהוא עושה יש סיבה. יש שיטה בשיגעון שלו, משמעות מאחורי כל מילה, מעשיו מכוונים. והם אף פעם לא טובים.

אני עוצמת את עיניי חזק עוד יותר, מנסה למצוא היגיון בתנועת אצבעו כשהיא מרקדת לאורך גבי. האם הוא מצייר לי ציור יפה של החיים שהבטיח לי פעם בניסיון לגרום לשקרים לחלחל לתוך עורי? אולי הוא כותב מכתב אהבה ונשבע שישתפר? ואולי זה בעצם מכתב כופר.

אני מקווה שהוא יצייר חבל כדי שאוכל למשוך אותו מתוך עורי ולתלות אותו מצווארו. אני בטוחה שזה מגיע לו. בסופו של דבר אני מבחינה בדפוס, שמה לב שאצבעו מתקדמת באותו נתיב מתמשך, מציירת אותם לולאות וקימורים. אני מדמיינת אותה כשהוא עושה את זה, ולאחר רגע מתחוור לי שהוא מאיית מילה יחידה בכתב יד. ויטאלה.

שמו המלא הוא איגנציו ויטאלה, אם כי פעם, לא מזמן, הוא עורר אותי לקרוא לו נאז. ונאז הוא זה שהקסים אותי, שכבש אותי והמיס אותי. רק מאוחר יותר, כשהכרתי את איגנציו האמיתי, כשפגשתי את ויטאלה, כבר היה מאוחר מדי לקום וללכת. אם זה אי פעם היה אפשרי מלכתחילה...

פרק 1

"אוף, די כבר." הספר שמולי נסגר ברעש כה חזק עד שכל השולחן רעד. "אני לא יכולה לסבול את זה יותר. אני פורשת."

אני לא מרימה מבט, עיניי סורקות קטע מהטקסט, מתקשות לקלוט את המילים. עברתי עליו תריסר פעמים, הייתי צמודה לספר בימים האחרונים, כאילו המידע איכשהו יחלחל לתוכי באוסמוזה.

"זה פשוט מסובך מדי," הקול ממשיך וקוטע את מעט הריכוז שנאבקתי לשמר. "חצי מזה בכלל לא הגיוני."

אני מעלעלת בספר וממלמלת, "לפעמים השאלות מסובכות והתשובות פשוטות."

"מי אמר את זה? פלוטו? אני אומרת לך, קאריסה, החרא הזה בכלל לא בספר שלי!"

דבריה מסיטים את תשומת ליבי מהעבודה. אני מעיפה מבט מעבר לשולחן העגול הקטן, אל החברה שלי, מלוודי קרמייקל, כשהיא מנדנדת את כיסא העץ על רגליו האחוריות בתסכול. "את מתכוונת לאפלטון, לא לפלוטו."

היא מנופפת בידה בביטול, ומעוותת את פרצופה כאומרת 'אוי, למי זה פאקינג מזיז בכלל'. "מה ההבדל ביניהם?"

"הראשון פילוסוף והשני כלב מצויר."

אם היא לא מסוגלת לזכור את זה היא תיכשל במבחן, שאמור להיערך בעוד, אה... שלושים דקות.

"נו, טוב, אני נוטה להאמין שהכלב הרפוק הזה נשמע יותר הגיוני

מהמנוול הזקן, " היא אומרת ועוברת על ערמת הניירות שהיא כתבה בשיעורים. פילוסופיה, הקורס האחרון שלנו להיום, בחינת אמצע-השליש הראשונה שלנו כסטודנטיות שנה א' באוניברסיטת ניו-יורק, והיא הגיעה לנקודת השבירה שלה. טיפוסי.

"תקשיבי לשיט הזה," היא אומרת וקוראת מהחומר שלה. "גברים רבים אהובים על אויביהם, ושנואים על רעיהם, והם רעי אויביהם, ואויבי רעיהם. כאילו... מה זה בכלל אומר?"

אני מושכת בכתפי. "שאנשים הם אנשים, אני מניחה."

מבטי חוזר אל הספר שלי, עיניי שוב סורקות את הטקסט. "וזה לא היה אפלטון, דרך אגב," אני אומרת בתשובה לשאלה הקודמת שלה. "זה היה דוקטור סוס."

"ברצינות?" היא שואלת. "עכשיו את מצטטת את דוקטור סוס?" "הוא היה סוג של פילוסוף בעצמו," אני אומרת. "רוב הכתיבה שלו עסקה בהיגיון ובשכל הישר, חברה וטבע האדם. אפשר ללמוד הרבה מהספרים שלו."

"כן, טוב, אני מעדיפה דוקטור פילוסופי אחר," היא עונה ומחזירה את הכיסא לעמוד על הרצפה בקול חבטה חזק שמהדהד בבית הקפה הקטן. "אני חושבת שד"ר דרה צדק כשהוא אמר, bitches ain't shit, but hoes and tricks*."

הרצינות התהומית בקולה מצחיקה אותי. "ואני חשבתי שהראפר שאת סוגדת לו הוא טופאק שאקור."

"הנה לך גבר שהיה מבייש את פלוטו," היא אומרת. אני נמנעת מלתקן אותה הפעם, מפני שאני לא בטוחה אם היא באמת לא זוכרת את השם שלו או שתם מתחכמת איתי כרגע. "פחדן מת אלף פעם עד מותו... חייל טועם רק פעם אחת מוות.** זה עמוק."

"זה שייקספיר," אני מציינת. "היישר מיוליוס קיסר."
"אין סיכוי."

* שיר של הראפר ד"ר דרה משנת 1992

** מתוך: יוליוס קיסר, בתרגומו של דורי פרנס.

"יש סיכוי."

עינייה של מלודי יורות בי חיצים והיא פותחת את הספר שלה בתנועה מוגזמת. אף על פי שהכריזה על פרישתה, היא חוזרת לעבודה וחורשת בדקות האחרונות שנותרו לה. היא ממש על סף כישלון בפילוסופיה וצריכה להצליח יחסית במבחן האמצע כדי להעלות את הציון שלה. אם היא תקבל פחות מ-70, היא תדלג לה מעל לתקופת המבחן ותגיע ישירות להשעיה.

ואני? אני אומנם לא בדיוק עומדת להיכשל, אבל המלגה שלי היא סיפור אחר. לא כולנו יוצאי חלציים של בנקאים עשירים מוול סטריט כמו מלודי, שיכולים להרשות לעצמם לבזבז זמן על שטויות. אמא שלי ממש לא יכולה לעזור לי, מאחר שאני לא בטוחה איך היא שורדת באופן כללי. ואבא שלי ובכך...

לא לכולם יש אבא.

אם ממוצע הציונים שלי ימשיך לצלול, איאלץ להסתמך על עצמי. ואם אצטרך להסתמך על עצמי, אדפק לגמרי. משום מה לא נראה לי שאוניברסיטת ניו-יורק תסכים לקבל שטר חוב בתור תשלום שכר לימוד. "מי היה הגאון שהחליט שכדאי לנו לקחת את הקורס הזה, בכלל?" רוטנת מלודי ומעלעלת בספר בדרמטיות.

"את, אני עונה. "אמרת שהוא יהיה קל."

"הוא אמור להיות קל, היא טוענת. "זאת פילוסופיה. אלו, כאילו, דעות. אין תשובות לא נכונות כשמדובר בדעה של מישהו, נכון? זאת אומרת, זה אמור להיות רציונלי והגיוני, דברים ברורים, לא הכולשיט המדעי קיומי הזה."

"אוי, זה לא כל כך נורא."

למען האמת, אני מחבבת פילוסופיה, כשאני מתעלמת מהכולשיט. אלמלא המרצה שלנו, אולי הייתי אפילו אוהבת את הקורס. "לא כל כך נורא? צריך לחשוב בקורס הזה יותר מדי."

אני מגלגלת את עיניי, סוגרת את ספר הלימוד ונשענת לאחור בכיסא. כל המילים מתערבבות לכדי ים מלא בכלום, מערפלות את המחשבות שלי ומכבידות על מה שאני כן זוכרת.

אני מעבירה את מבטי על בית הקפה, מנסה לנקות את מחשבותיי כשאני מרימה את השוקר-מנטה שלי. הוא עדיין חמים, אף על פי שהוא עמד פה מעל לשעה בלי שיתייחסו אליו.

"רק את, קאריסה," אומרה מלודי ומנענעת את ראשה. "אנחנו זוכים ל-20 מעלות חריגות בחודש מרץ, ואת עדיין מזמינה שוקו חם ולובשת צעיף, לכל הרוחות."

אני מושכת בכתפיי, לוגמת מהמשקה שלי ומתענגת על טעם השוקולד העשיר והקרמי. בדרך כלל אני נטמעת בקהל בתלבושת הרגילה שלי, סקיני ג'ינס וסוודרים ומגפיים גבוהים. זאת לא אשמתי שפתאום חמים וכל שאר האנשים מתנהגים כאילו זה קיץ ואנחנו בקריביים.

התוכנית של מלודי, ככל הנראה, היא לבדוק כמה מעט היא יכולה ללבוש בלי להיעצר על התערטלות בציבור. כרגע היא הולכת במכנסונים קצרצרים וחולצת בטן. אני מרגישה מגונה רק מלהביט בה.

"מה הבעיה עם הצעיף שלי?" אני שואלת, ומעבירה את ידי על הבר הרך. זה הצעיף האהוב עליי.

"כולו ורוד ומפוספס וצעפיפי." היא מנופפת לעברי בידה בביטול ומעווה את פרצופה. "אני די בטוחה שעל זה דיבר אריסטו כשאמר 'כמה נורא לדעת כשידע לא עוזר', כי אני יודעת שאי אפשר לעזור לצעיף הזה."

אני פורצת בצחוק כה חזק עד שהוא מפריע לאנשים שמנסים לעבוד לידינו. אני שולחת לכיוונם מבט מתנצל ומתקנת את מלודי. "סופוקלס אמר את זה."

או משהו דומה לזה, בכל אופן. מֵה נִוְרָאָה הִיא דַּעַת, וְלִשׁוֹא לֹא לַיִדְעָה...*

"את בטוחה?"

"לגמרי."

---

* אדיפוס המלך – תרגום: שאול טשרניחובסקי.

מלודי נאנחת, סוגרת את הספר שלה בכוח בשנית ומרימה את ידיה בכניעה. "אני הולכת להיכשל במבחן הרפוק הזה."

שש־עשרה שאלות בחירה, חמש שאלות פתוחות קצרות, וחיבור בן שני עמודים, והכול בתוך שעה.

אני בגיהנום.

באופן מטאפורי, כמוכן, אם כי זה נראה לי מילולי למדי בכל פעם שאני מרימה את מבטי מהבחינה אל קדמת הכיתה ועיניי ננעצות בשלט שתלוי מעל ללוח הגיר הישן.

זנחו כל תקווה, אתם הנכנסים לכאן.

זה ציטוט של דנטה אלגיירי, הכתובת שנחקקה בשערי הגיהנום בספרו הקומדיה האלוהית. פרופסור סנטינו מן הסתם חושב שזה מצחיק, אבל זה רק מאמת את החשדות שלי...

הוא השטן.

אני נאבקת ומקשקשת את החיבור ומסיימת דקות ספורות לפני תום הזמן. אני הופכת את הבחינה שלי, משאירה אותה על השולחן, וצונחת בכיסא ברפיון. סנטינו מנהיג מדיניות לפיה אנחנו חייבים להשאיר את הישבנים שלנו בכיסאות עד שכולם מסיימים, כאילו אנחנו ילדי גן שלומדים לציית לכללים לראשונה בחיינו.

אני זוה לאט, כדי שלא יבחינו בי, ידי נשלחת לכיס הקדמי של תיק הגב ומוציאה את המכשיר הנייד. אני מסתירה אותו בחיקי ומוצאת משחק טיפשי כלשהו שיעביר את מה שנשאר מהזמן. אני בדיוק משחררת את הנעילה כשקול זועף ונוקשה מהדהד ברחבי החדר, עוצמתו מפתיעה אותי אחרי ארבעים וחמש דקות של אנוחת מיואשות.

"ריד."

בתחילה אני בטוחה שסנטינו פוקד עלינו לעשות משהו, על כן

אני מרימה את מבטי ופוגשת בעיניו הקטנות והחומות, שצופות בי מבעד לזוג משקפיים עבים. אף על פי שאני יושבת בשורה האחרונה בכיתה של כמעט מאה סטודנטים, אני מבינה שהוא מדבר ישירות אליי – קאריסה ריד.

אוי, שיט. "אדוני?"

"תסלקי אותו עכשיו," הוא מזהיר, "לפני שאקח אותו." הוא לא צריך לחזור על דבריו. אני מרפה מייד, והמכשיר נשמט מידי ונופל לעבר תיק הגב שלי בלי שאני קוטעת את קשר העין איתו. הוא מהנהן בנוקשות, מרוצה מהיענותי, ומפנה את מבטו כדי להכריז על תום הבחינה.

ברגע שהדפים נאספים אני מזנקת על רגליי, מרימה את התיק וממהרת לעבר היציאה הקרובה.

מלודי מחכה לי במסדרון, הבעת פניה חלולה, כאילו לא נותר בה דבר לומר לי. זה מדהים אותי, איך המרדף אחר חוכמה נוטה לרוקן אנשים לגמרי.

"איך הלך לך?" אני שואלת.

"בערך כמו שהלך לדנטה עם ברנדט."

"ביאטריס."

היא מנופפת לעברי בידה. "בדיוק, הנה התשובה שלך." אנחנו גוררות רגליים אל מחוץ לבניין, אל אחר צוהריים שטוף שמש במנהטן. הבעת פניה של מלודי משתנה ברגע שאנחנו יוצאות, המבט ההמום נעלם מפניה, והיא עוברת הלאה. אני מעריצה את יכולתה לנער הכול מעליה.

היא מטה את ראשה לאחור, עוצמת את עיניה ומחייכת, טובלת באור השמש החמים. "אני צריכה משקה. אנחנו יוצאות לטימבר'ז הלילה?"

אני מעקמת את אפי. מלודי פוקחת את עיניה ומבחינה בהבעת פניי.

"נו, באמת!" היא אומרת. "יהיה מהמם."

"כאילו, לגמרי," אני לועגת לה. "בא לי להקיא מהמקום הזה."

מלודי צוחקת ונועצת בי מרפק. "אני רצינית, אנחנו חייבות ללכת."

"למה?"

"כי יש שם ערב שנות השמונים!"

"אז? אפילו לא נולדת אז."

"סיבה עוד יותר טובה ללכת."

אני מתעלמת ממנה ומסירה את התיק מגבי. אני מחטטת בו, מזיזה ספרים מדרכי, מחפשת את הטלפון הנייד כדי להתקשר לאמא שלי ולברוק מה שלומה. היא רצתה שאבקר אותה בסוף השבוע אבל מצב הרוח שלי לא מתאים לנסיעה ארוכה... מה גם שאין לי די כסף לאוטובוס. אני פותחת את רוכסני התאים, מחפשת, והבטן שלי מתהפכת כשאני לא מוצאת את הנייד שלי בשום מקום. "שיט... שיט... שיט..."

"מה קרה?" שואלת מלודי, ומשתתקת כשאני עוצרת ושומטת את

תיק הגב על המדרכה כדי לנבור בו. "איבודת משהו?"

"הטלפון שלי." אני נאנחת. "סנטינו צעק עליי כשהשתמשתי בו

אז זרקתי אותו לתוך התיק, אבל הוא לא פה."

"הוא לא נפל החוצה, נכון?" שואלת מלודי ומסתכלת לאחור,

לעבר הרחוב שמוביל לבניין. "אולי השארת אותו בכיתה."

"אולי," אני אומרת, ואז רוכסת את התיק ותולה אותו מכתפי. "אני

חוזרת לחפש אותו. ניפגש בחדר."

אני יוצאת לדרך לפני שהיא מספיקה לענות, צועדת באותו מסלול שבו הלכנו. מבטי דבוק לקרקע במקרה שהמכשיר נפל בזמן ההליכה.

אני נכנסת שוב לבניין בדממה, מנווטת את דרכי בין המסדרונות בדרכי לכיתה. אני מתקרבת אליה, עומדת להיכנס לחדר, ובדיוק אז

מהדהד קולו של סנטינו מבפנים. "אני יודע בשביל מה באת."

מצחי מתקמט, אני נעמדת בפתח הדלת, מילים עומדות על קצה

לשוני. הנייד שלי אצלו? הוא יושב ליד השולחן שלו, מבחני האמצע

מקיפים אותו, בידו עט, מבטו נעוץ במבחן של שוטה אומלל כלשהו,

והוא תוקף אותו בדיו אדומה. רק שזה לא יהיה המבחן שלי.

אני מתחילה לדבר, המילים 'הנייד שלי' חומקות מבין שפתיי כשקול אחר מהדהד בכיתה. "יופי, כי אני ממש לא רוצה שיבזבזו לי את הזמן."

הקול גברי לחלוטין, עמוק וצרוד, מהסוג שדורש תשומת לב, כל הברה והברה נוטפת קור-רוח. אני משתתקת מייד מבטי סורק את הכיתה, מחפש את מקור הקול. גבר עומד בצללים ליד הפינה בירכתי הכיתה, לא רחוק מהכניסה השנייה לחדר. כל פרט בחזותו תואם את קולו המחוספס – הוא גבוה, כתפיו רחבות, גופו לא גדול אבל בהחלט מוצק, כמו גזע עבה ויציב של עץ סקויה, חליפתו השחורה מחבקת את דמותו בשלמות. הוא אומנם מעורר יראת כבוד, אבל יש משהו נינוח בתנוחת גופו. הוא לא רק נשמע בטוח בעצמו. הוא יודע שהוא בשליטה.

אני צועדת לאחור, מתגנבת בחזרה למסדרון כשצעדיו המחושבים מתחילים להדהד בכיתה והוא עושה את דרכו אל מקום מושבו של סנטינו. אני שוקלת ללכת משם, אולי לחזור מאוחר יותר, אני לא רוצה להפריע למה שזה לא יהיה, אבל לעזאזל... אני ממש צריכה את הטלפון.

ולעזאזל, הסקרנות משתלטת עליי. מה האיש הזה רוצה?
"אין לי את זה", אומר סנטינו, קולו אגבי, כאילו האיש המאיים לא משפיע עליו בכלל. "עדיין לא השגתי את זה."
"זאת לא התשובה שרציתי לשמוע."

לפני שסנטינו מצליח לענות, צליל רטט ממלא את החדר השקט, מרעיד את הרצפה. מבטי מייד מזנק לכיוונו, מבחין בטלפון מתחת לשולחן שלידו ישבתי וכתבתי את הבחינה שלי. הקלה מציפה אותי כשאני רואה אותו, ובעקבותיה גל של חרדה. האיש מסובב את ראשו לעבר הצליל, ואני זוכה למבט חטוף בצדודיתו. הוא כמו קופא לרגע, מאזין לרטט הטלפון שלי, ואז מסתובב לעבר פתח הדלת בכל גופו. מסתובב אליי.

אני מזנקת ונעלמת מטווח הראייה שלו, אני לא רוצה שיתפסו אותי מצותתת.

הדממה המתוחה נמשכת עד שהטלפון שלי מפסיק לרטוט, השיחה מתנתקת.

"אני אחזור בשביל זה," אומר הגבר כעבור רגע.
 "אני יודע." קולו של סנטינו כה שקט עד שאני בקושי שומעת אותו. "אני יודע שתחזור."

החדר שוב נמלא קול צעדים, והם בדרכם אליי. אני מסתובבת בבהלה, מנסה לא להרעיש כשאני רצה במסדרון הארוך, פונה לכיוון המסדרון הבא ועוצרת. אני נשענת על הקיר, חושבת לרגע, ואז מתכופפת כדי לחטט בתיק שלי בהיסח דעת, מעמידה פני עסוקה. אני שומעת אותו כשהוא צועד לאורך המסדרון לעברי, לעבר דלתות הכניסה, ליבי הולם בחזי למשמע צעדיו המחושבים.

הוא פונה לכיוון המסדרון בנינוחות, עובר לידי. מבטי פונה לכיוונו, ננעץ בנעליים השחורות והמבריקות שלו, בטני מתהפכת כשהן מאטות, כשהן נעצרות לידי.

"זה שלך?"

אני מרימה את עיניי, זוכה למבט חטוף ראשון בפניו. לעזאזל, לא לזה ציפיתי, ובכל זאת זה כל מה שאי פעם קיוויתי לראות בכן אדם כה מרשים. הוא מבוגר ממני – שלושים, לפחות, אולי אפילו קרוב לארבעים – אבל העור שלו נראה זוהר וצעיר. לסתו מכוסה זיפים עדינים, כאילו לא טרח להתגלח בימים האחרונים. שיערו החום לא קצר, אבל גם לא ארוך, סבך תלתלים סוררים שהוחלקו לאחור על ראשו. או שהוא עמל עליו במשך זמן רב, או שהוא יצא מהמיטה במצב הזה.

בכל אופן, זה מרשים אותי.

אף על פי שאולי, שייתכן (אף שאני מקווה שלא) שהוא ממש מבוגר ממני, אני מוכרחה להודות שהוא פשוט יפיפה. למעשה, הוא כל כך נאה עד שאני בקושי מצליחה שלא לבהות בו, עיניי פוגשות את עיניו הכחולות־בהירות לאחר שכבר הפשטתי אותו במבטי.

הוא מרים לעברי גבה. המחווה הייתה יכולה להיות קומית אלמלא היא הייתה כל כך סקסית.

“זה שלך?” הוא שואל שוב.

רק כשהוא חוזר על המילים, אני סוף סוף מבינה שהוא מחזיק משהו. אני קופאת, רואה שהמכשיר הנייד המוכר עם הכיסוי הוורוד המנצנץ נח בכף ידו. היד שלו מגמדת את הטלפון, אצבעותיו חזקות ויציבות, קצותיהן מחוספסים, עורו מצולק. אני לא יודעת מה הוא עושה למחייטו, אבל הוא בוודאי עובד עם הידיים. הרבה.

“אה, נכון, כן.” אני שולחת את ידי לעבר המכשיר, מהססת לרגע לפני שאני לוקחת אותו. “איך –?”

אני לא מסיימת את השאלה, והוא לא עונה עליה. במקום זאת, חיוך קטן ומרוצה מופיע בזוויות שפתיו וחושף זוג גומות עמוקות. הוא עומד שם לרגע, מביט בי, מתנשא מעליי, הוא גבוה ממני בחמישה-עשר סנטימטרים, לפחות. הוא נועץ בי מבט עז, כאילו הוא לומד לקראת מבחן כלשהו.

יכול להיות שהוא יקבל ציון גבוה, משום שמבטו עד כדי כך נוקב.

הוא מניד את ראשו, נפנה ממני ומתרחק בלי לומר מילה נוספת.

“היי, זאת אני,” אני נאנחת לתוך הטלפון לאחר הצפצוף. אימי היא כנראה האדם האחרון בעולם שיש לו משיבון אלקטרוני כמו פעם. “רק רציתי להחזיר לך צלצול. אז, אה, תתקשרי אליי כשאת יכולה. אוהבת אותך!”

מלודי צוחקת כשאני מנתקת. היא עומדת מול הראי, מסדרת את שיערה. היא כבר לבושה לערב בטימבר'ז שמבחינה עקרונית עדיין לא הסכמתי לבוא אליו. היא נראית מגוחך, מכוסה בצבעי ניאון, על מצחה סרט, כאילו היא זה עתה יצאה מקליפ של אוליביה ניוטון ג'ון. “מה שלום מאמא ריד?”

אני מושכת בכתפיי וזורקת את הנייד על השולחן. אמא הייתה זו שהתקשרה אליי כשהנייד היה בכיתה.
 מלודי לא ממתינה לתשובה כלשהי, אלא מסתובבת אליי ומשנה את הנושא. "מה את לובשת?"
 "אה... אני מסתכלת על עצמי. "בגדים."
 "לא עכשיו. אני מתכוונת הלילה."
 "בגדים," אני אומרת שוב. מה לעזאזל אני אמורה ללבוש? "כנראה מכנסי ג'ינס ו –"
 "ג'ינס?" היא מזדעקת וקוטעת אותי. "אוי לא, לא... זה לא טוב."

היא מייד ניגשת לארון שלי, פותחת את דלת ההזזה ומחטטת בבגדיי. אין שם הרבה – לפחות לא בהשוואה לצד שלה. אני חייבת לעשות כביסה כל שבועיים, אחרת אסתובב עירומה. אני בטוחה שלה יש מספיק בגדים תחובים בארון שלה לכל השנה.
 הכביסה המלוכלכת שמקיפה אותה כמו מאשרת את זה. פחות משלושה מטרים מפרידים בין המיטות שלנו, החצי שלה של החדר מורכב מהררי החפצים שהושלכו בכל מקום אפשרי, כאשר החצי שלי דומה יותר לשביל הליכה נקי שמוביל לדלת.
 אנחנו לא יכולות להיות שונות יותר זו מזו. מלודי היא סופת טורנדו הרסנית, שעשה שאני כבר השלמתי עם תפקידי כמשמר הלאומי שתפקידו לנקות אחריה.

קשה להאמין שאנחנו מכירות רק כמה חודשים. עברנו לגור כאן בתחילת השנה הראשונה שלנו בקולג', זרות גמורות שהסכימו בשתיקה להתגורר יחדיו בחלל שמזכיר יותר חדר ארונות. מלודי עשתה זאת כדי להתחשל, לטענתה. אני עשיתי את זה מפני שלא הייתה לי ברירה אחרת.

איפה עוד הייתי יכולה למצוא מקום מגורים במנהטן בעבור ארבעת אלפים דולר לסמסטר? בשום מקום.
 "אין לך, כאילו, כלום פה," מתלוננת מלודי ועוברת מהארון לשירה שלי. לאכזבתה הגדולה, בשירה יש אפילו פחות. היא מרימה

ידיים, חוזרת לצד שלה, פותחת את הארון שלה ונאבקת במפולת הברדים. "למזלך, אנחנו באותה המידה."

הישבן והירכיים שלי קצת גדולים יותר משלה, אבל היא נותרת בבוז כשאני אומרת את זה, כאילו אני משוויצה. מלודי יפיפייה אמיתית, שיער בלונדיני חלק ומבריק ועיניים ירוקות מדהימות. היא נראית כאילו יצאה מתצוגה של ויקטוריה סיקרט.

כלומר, כשהיא לא נראית כמו ברבי ניאון.

היא שולפת בגדים וזורקת אותם לצידו השני של החדר, לעברי.

אני מעווה את פניי. מחטבים. "את ממש מוכנה לכל אירוע, הא?" "אני חייבת להיות", היא אומרת וחוזרת להביט במראה. "אף פעם

אי אפשר לדעת מה החיים מתכננים לך."

המילים מחזירות אותי שעה אחורה, לגבר החתיך שפגשתי בכיתת הפילוסופיה. אני לא מספרת למלודי. אני לא בטוחה למה. אולי מפני שכלום לא קרה.

ואולי מפני שאני מצטערת שכלום לא קרה.

בכל אופן, אני משאירה את המידע נעול בראשי, חתום בתוכי, במקום שכולו שלי. אם אדבר עליו, אתחיל לנמק ולהסביר הכול, שעה שאני מעדיפה להניח למה שקרה להתבשל בתוכי על אש קטנה.

המציאות אף פעם לא מרתקת כמו הפנטזיה.

שעות ספורות לאחר מכן אני עומדת מול הראי, בגד הגוף השחור והנמתח גורם לי להרגיש כמו נקניקיה דחוסה במעטפת. מעליה, אני לבושה בחולצה גדולה בוורוד־עז שחושפת כתף אחת, וזוג חותלות כחולות שמשלימות את המראה. התלבושת הייתה נראית כמו בגדי ספורט אלמלא נעלי העקב השפיציות השחורות והגבוהות שנעלתי, והעובדה ששיערי החום סורק לגבהים בלתי־נתפסים ופניי כוסו באיפור.

"אני נראית כמו ליצן," אני מייללת ומביטה בבבואתי במראה. צללית עיניים כחולה בהירה ושפתון ורוד־עז לא מחמיאים זה לזה, לא משנה מה סינדי לאופר חשבה ב־1983.

"את יפיפייה," אומרת מלודי וסוּטרת לישבן שלי כשהיא עוברת

לידי בדרכה אל הדלת. היא שוב החליפה בגדים, כנראה בפעם החמישית, והפעם החליטה ללבוש משהו שנראה כמו שמלת נשף סיום כחולה. "קדימה, המסיבה מחכה!"

אני לוקחת את החפצים שלי, תוחבת הכול בחזייה מאחר שאין לי כיסים, ויוצאת בעקבות מלודי לפני שאתחרט. טימבר'ז נמצא ממש כמה בניינים מהמעונות, רק כמה דקות של התנדנדות הביתה בארבע בבוקר. כבר חשוך בחוץ, האוויר מתחיל להתקרר מאחר שהשמש נעלמה, והטמפרטורה מתחילה לרדת שוב למזג האוויר האופייני לחודש מרץ. זה לא מפריע למלודי, ככל הנראה, אבל אני רועדת.

אני מאטה. "כדאי שאקח צעיף."

"נו באמת," אומרת מלודי ומשלבת את זרועה בשלי כדי למשוך אותי הלאה. "הוא לא יתאים לבגדים שלך."

"שום דבר לא מתאים לבגדים האלה," אני מציינת.

היא צוחקת וזורקת לי מבט משועשע כשאנחנו הולכות ברחוב. מוזיקה נשמעת מבעד לדלת של טימבר'ז, המקום כבר שוקק חיים, ורק תשע ורבע. אנחנו נעמדות בתור, מחכות ליד מבנה הלבנים המלוכלך בזמן שמלודי מנפחת את שיערה ומסדרת את הקשת העצומה שמשמשת אותה כסרט. כשמגיע תורנו, אני שולפת את התעודה המזהה מתוך החזייה ומוסרת אותה לשומר שעומד ליד הדלת, בחור גדול וחסון עם מבטא כבר של תושב לונג-איילנד. הוא מעיף בה מבט, מביט בי, ומחזיר לי את התעודה.

כשאני מחזירה אותה בבטחה למקומה, הוא מוציא טוש ומסיר את הפקק בשיניו. האדים הרעילים צורכים את נחיריי כשהוא מנופף בו לעברי, ואני מושיטה לו את ידי כדי שיוכל לסמן אותן בשני איקסים גדולים.

אני נועצת בהם מבט וזזה מהדרך.

מלודי, לעומת זאת, מקבלת צמיד ירוק זרחני. היא מחייכת ומרימה אותו כדי להשוויץ בפניי. היא רק בת תשע-עשרה, לא גדולה ממני בהרבה, אבל על פי התעודה המזויפת שלה היא כבר ישישה בת עשרים ואחת.

אני חורצת לשון והיא צוחקת, משלבת את זרועה בזרועי וגוררת אותי פנימה. הבר מקושט בכל מיני מזכרות משנות השמונים, פוסטרים של סרטים הוצמדו לקירות בזמן שמועדון ארוחת הבוקר מתנגן בדממה על מסך טלוויזיה ענק.

אנחנו עושות את דרכנו לרחבת הריקודים, שם הרמקולים משמיעים שיר קצבי של ניו קידס און דה בלוק. אנחנו הולכות לאיבוד באוקיינוס של צבע, שיער מסולסל ומעילי עור, מוקפות חיקויים של נסיכות פופ ובחורים אומללים במשקי שמש שחורים.

המוזיקה משתנה בזמן שאנחנו נכנסות לתוך הקהל כדי לרקוד. מזאנילה אייס ועד אם סי האמר, ממדונה ועד פויזן, הבאס זורם בעורקי כמו דם, מהול באדרנלין, המילים מקיפות אותי, בוקעות בצרחות נלהבות מפי קהל סטורנטים להוטים-יתר-על-המידה- שאומנם-לא-נולדו-בשנות-השמונים-אבל-למי-אכפת-הם-בכל-זאת- מתים-על-זה. זה כמו לנסוע בזמן, לחזור לעשור אחר, להשאיר חותם על רגע שמעולם לא זכינו לשהות בו.

מלודי קונה משקאות – משקה אחרי משקה אחרי משקה – על חלקם היא משלמת; על אחרים משלמים בחורים במועדון בתקווה שהלילה לא יסתיים בזה. אני לא בטוחה מאיפה רובם מגיעים, או אפילו מה יש בהם, למען האמת, אבל מה שבטוח הוא שלא שילמתי עליהם, אז לא אכפת לי.

אני גונבת לגימות כשאף אחד לא מסתכל, זקוקה לזריקת האנרגיה כשאני רוקדת בכל כוחי, מסתחררת וקופצת, צוחקת ומנסה שלא ליפול כשהאלכוהול מחלחל לדמי.

אני מיוזעת, כפות רגליי בוערות, הנעליים צובטות את בהונותיי, והחברה שלי נעלמה. בפעם האחרונה שראיתי אותה היא עשתה חיקוי של מאווריק שיצא ישר מאהבה כשחקים, שניהם נראו "צמודים ובדרכם לאזור הסכנה", ממש כמו בשיר של קני לוגינס מאותו סרט. אני עומדת במקום לרגע, מתנשמת בכבודות, מוחה את מצחי המיוזע בגב כף ידי. הסימנים השחורים על ידי עדיין לא נמחקו, אפילו לא נמרחו קצת, אבל כבר מזמן ויתרתי על העמדת הפנים שאני

לא שותה, בידי אני מחזיקה חצי כוס מלאה בנוזל כלשהו, באדיבותו של מאוריק.

הוא לא נראה מרוצה כשלקחתי ממנה את הכוס.

אני מביטה סביב כשאני לוגמת, נעה בתוך קהל האנשים, מחפשת את שמלת הנשף הכחולה, אבל לא מוצאת כל זכר לה. היא לא על רחבת הריקודים, לא ליד הבר, ולא בתור לשירותים. האוויר כבד ומחניק, ואני מרגישה מסוחררת, כאילו אני לא מקבלת מספיק חמצן. אני נאנחת, גומעת את מה שנשאר מהמשקה וזורקת את הכוס. אני עושה את דרכי אל היציאה, חולפת על פני אנשים ודוחפת אחרים כדי לצאת מהמקום.

ברגע שאני יוצאת אל המדרכה אני נושמת עמוק, אוויר הלילה כה קר עד שאני מרגישה כאילו מחטים קטנות דוקרות את עורי בזמן שגופי מסתגל לשינוי החד בטמפרטורה. השעה מאוחרת, אחת, אולי שתיים לפנות בוקר להערכתי, הרחובות עוד מלאי חיים אבל מעט מאוד אנשים עומדים בתור לכניסה.

מלודי גם לא כאן.

השומר בוחן אותי במבט מוזר. אני מתרחקת מהדלת, ממנו, ומכניסה את ידי לחזייה כדי להוציא את הנייד ולהתקשר למלודי. הוא מחליק מידי, יחד עם התעודה המזהה, שניהם נופלים על הקרקע. אני עוצרת את הנשימה כשהנייד פוגע במדרכה בקול נפץ.

"לא, לא, לא", אני אומרת שוב ושוב, ומתכופפת כדי להרים אותו. אני מסתכלת על המסך, מעווה את פניי למראה השריטה הארוכה והמשוננת שחוצה אותו. "אוי, פאק."

אני מכווצת את מצחי, מושיטה את ידי אל תעודת הזהות, אבל לפני שאני מספיקה להרים אותה מישהו אחר עושה זאת. אני מרימה את מבטי, מצפה לראות את השומר החטטן.

אך מה שאני רואה כמעט מפיל אותי לרצפה.

זה הוא.

הוא, מטר שמונים וקצת של גוף מרהיב, עדיין לבוש בחליפה השחורה, נראה בדיוק כפי שהוא נראה לפני שעות. אני אמורה להיבהל,

אבל אני מרגישה רק עקצוץ קל במורד גווי, תחושה מעורפלת בידיעה שבעיר של כמעט שני מיליון אנשים, הסיכוי שאי פעם אתקל בו פעמיים שואפים לאפס, לא כל שכן פעמיים באותו היום. אולי זה הגורל.

ואולי אני בצרות...

הוא עומד שם, מביט בתעודה המזהה שלי, ואז עיניו התכולות מתמקדות בי. אני קמה שוב, מתנודדת, ראשי סחרחר, העולם סביבי נע באיטיות. קשה לי לחשוב בבהירות, האלכוהול מתחיל להשפיע עליי. הייתי שיכורה בעבר, אבל זה... זאת לא השכרות שאני רגילה אליה. אני מסוחררת, ומזיעה, ואני מרגישה כאילו אני עומדת להקיא. בבקשה אל תקיא.

"זאת תמונה נוראית," אני ממלמלת כשעיניו עוברות שוב ממני לתעודה. הוא מסתכל עליה לרגע – רגע שנראה לי כמו נצח כשאני מנסה שלא להתעלף על המדרכה – ומוסר לי אותה.

"התמונה בסדר גמור, קאריסה."

אני לוקחת את התעודה כדי להחזיר אותה למקום, ותחושת בהלה סוף סוף עולה בי. "איך אתה –?" אני מנידה בראשי, התנועה מגבירה את הסחרחרת עוד יותר. לשנייה הכול נהיה שחור, ולרגע אני מפחדת שהאור לא יחזור שוב. "איך אתה יודע את השם שלי?"

קולי נשמע כמו קרקור צרוד, ואם כי הראייה שלי מטושטשת, אני רואה את המצח שלו מתקמט בבלבול. "הוא מופיע ברישיון שלך." אה. אני מתכוונת לומר את המילה בקול, אבל משום מה אני כבר לא מצליחה להפעיל את שפתיי. אני ממצמצת שוב ושוב, מנסה לנשום עמוק, אבל אין טעם. שום כמות של אוויר כבר לא תשאיר אותי למעלה אם אני צונחת. הברכיים שלי כושלות, הכול דוהה ונעלם. בום.

פרק 2

ניחוח מושק.

הוא אופף אותי, חודר את חושיי כשאני אט־אט חוזרת להכרה. ניחוח של אדמה, של עצים ומים, גברי לגמרי עם רמז של מתיקות. הוא כמו מרחף סביבי ברוח הקלה שנושבת על עורי, חמים, וריחני, ו... ו...

אלוהים אדירים, זה בושם של גבר.

עיניי נפקחות כשהמחשבה מכה בי, אני מתעוררת והניחוח רק מתגבר. אני ממצמצת כמה פעמים, מרימה את מבטי אל תקרה לבנה לא מוכרת. מאוורר מסתובב סחור סחור ממש מעליי, כה לאט עד שעניי מצליחות לעקוב אחר תנועת הלהבים, האוויר נושב בפרצופי. החדר עמום, אור חלש חודר מבעד לאחד החלונות.

אני מעריכה שעוד מעט תעלה השמש, על פי הזוהר הכתום והרך ששוטף חלק מהרצפה.

או שאולי היא בעצם שוקעת?

ליבי דוהר בחזי, כל פעימה מכאיבה לי כשהיא מהדהדת בתוכי. אני דואבת, ראשי הולם בקצב שתואם את פעימות ליבי. פאניקה מבעבעת בקרבי ואני מנסה להתעלם ממנה, להדחיק אותה, אבל אין טעם. אין לי מושג איפה אני, אין לי מושג איך הגעתי לכאן, או כמה זמן הייתי פה. אני מבולבלת, כאובה, אבודה...

ונדמה לי ששלפוחית השתן שלי על סף פיצוץ.

אני מתיישבת במיטה באיטיות. זאת מיטה ראויה למלך – גדולה

הרבה יותר מכל מיטה שאי פעם הייתה לי. המזרן מרגיש כמו עננים רכים והניחוח המשכר מכסה את הכריות והמצעים. הכול לבן בוהק, רענן ונקי, והייתי חושבת שזה חדר במלון, לאור העדר הפריטים האישיים, אלמלא העובדה שאין פה שירותים צמודים. אני מתאמצת להקשיב, אבל המקום דומם לגמרי, מלבד אוושת האוויר שמגיעה מהמאוורר. הפאניקה שלי שוככת קצת כשאני רואה שאני לבושה לגמרי, באותם בגדי שנות־השמונים המזעזעים מליל אמש.

זה היה אמש, נכון?

שעה שאני תוהה מה עליי לעשות, אני שומעת קול צעדים במרחק, הצליל מחושב ומתגבר ככל שהצעדים מתקרבים אליי. אני עוצרת את נשימתי כשהידית מסתובבת מעברו השני של החדר, והדלת נפתחת.

אוי, שיט.

אוי, שיט.

אוי, שיט.

למה הכנסתי את עצמי?

ברגע שאני רואה אותו, הזיכרונות מתחילים לצוף. בר, ריקודים, שתייה, איך שיצאתי מהמקום בחיפוש אחר מלודי ואיכשהו מצאתי אותו. אני זוכרת שהסתכלתי עליו, שדיברתי איתו, ואז כלום. אני לא זוכרת דבר.

עם זאת, הוא לבוש בדיוק באותם הבגדים שלבש בפעם האחרונה שראיתי אותו, מאחר שהוא עדיין לא החליף אותם.

או שאולי יש לו רק חליפות שחורות.

הוא עומד מהוסס בפתח הדלת כשהוא רואה שאני יושבת, ידו עוד אוחזת בידית, אבל כעבור רגע הוא מרפה ממנה ועושה כמה צעדים לעברי. אני אוחזת בשמיכה מתוך אינסטינקט ומרימה אותה, מגוננת על עצמי, אף על פי שאני עדיין לבושה.

הפעולה גורמת לו להסס שוב. הוא עוצר, ומביט בי, אך לא אומר דבר.

אני לא בטוחה מה לעשות, או מה לומר, אני לא בטוחה איך אני אמורה להרגיש או אפילו מה פאקינג לחשוב, אז אני פשוט מחזירה לו מבט. כמה לא נעים.

כעבור רגע, זווית פיו מתעקלת בחיוך שחושף גומה עמוקה. "את ערה."

"אני ערה."

אוף, הקול שלי נשמע כמו נייר זכוכית, וככה אני גם מרגישה כשאני מדברת.

"הייתי מוראג," הוא אומר. "היית מעולפת די הרבה זמן."

"מה המקום הזה?" אני מביטה סביב בחרדה. "איפה אנחנו?"

"בבית שלי."

בבית שלו. אלוהים אדירים... "איך הגעתי –?"

"סיממו אותך."

המילים מכות אותי באלם ובטני מתהפכת. אני בוהה בו בפה פעור. סיממו אותי? מישהו סימם אותי? הפאניקה מציפה אותי שוב במהירות עד שאני מרגישה אותה גועשת בי, את גל הבחילה צורב את גרוני. "סיממת אותי?"

הבעת פניו משתנה, כל רמז לשעשוע נמוג למשמע שאלתי. לסתו נקפצת, עיניו מצטמצמות, נחיריו מתרחבים והוא בוחץ אותי בכעס שמקפיא את הדם בעורקיי. "אני לא עשיתי לך שום דבר."

"אני, אה... לא התכוונתי..." אני מרימה את רגליי, מנסה להתקפל

לתוך עצמי, לחמוק מהנימה שבקולו. "לא ידעתי."

"כשנתקלתי בך, מלמלת והתקשית לעמוד," הוא אומר.

"הנשימה שלך הייתה רדודה, העיניים שלך לא היו ממוקדות, והיית

מבולבלת, לא יכולת להיאחז בשום דבר. איבדת את ההכרה ונפלת

על המדרכה. הדופק שלך היה איטי. יכולת באותה מידה להסתובב

עם שלט, יקירתי – 'מסוממת'."

המילה 'יקירתי' חומקת מבין שפתיו בקלילות, אבל אין בה חום

ממשי. הקור בקולו מעביר רעד במורד עמוד השדרה שלי. הוא גבר

עוצמתי.

"אז אתה, אה, הבאת אותי לבית שלך?" אני שואלת בספקנות.
"כשראית שאני מסוממת?"

"מה הייתי אמור לעשות?" הוא שואל ומקמר גבה בתמיהה.
"לקחת אותך לבית החולים, למשטרה, אחרי ששתית... את קטינה."
"יכולת לקחת אותי הביתה."

"יכולתי... אילו ידעתי איפה זה. היית לבד, וברישיון שלך מופיע
תא דואר בצפון המדינה. זה לא כאילו שיכולתי לזרוק אותך בסניף
הדואר בסירקיוז, נכון?"

"לא", אני אומרת. לא חשבתי על זה. לא טרחתי לשנות את
הכתובת שלי. לא התגוררתי בסירקיוז מאז קיבלתי את הרישיון, בגיל
שש-עשרה.

"אז הבאתי אותך לפה," הוא ממשיך, "לא יכולתי להשאיר אותך
בלי שזה יכביד על המצפון שלי."

אני מביטה בו ומעכלת את דבריו. אני אומנם בכיתו של אדם זה,
במיטה שלו, ואני לא זוכרת איך הגעתי לכאן, אבל למרבה הפליאה,
אני מרגישה הקלה. אם הוא אומר את האמת, משמע שהוא המושיע
שלי... האביר על הסוס הלבן, אפילו אם אני מסרבת לראות את עצמי
כעלמה במצוקה.

"תודה," אני אומרת. "אני, אה... אני קאריסה."
הוא יודע מה שמי, אבל יש לי תחושה שזה מה שאני אמורה
לעשות, להציג את עצמי בפניו. אולי המצב הזה יהיה קצת פחות לא
נעים אם כבר לא נהיה זרים גמורים.
"קוראים לי איגנציו."

מצחי מתקמט בכלבול למשמע השם יוצא-הדופן, והתגובה שלי
מרככת את הבעת הפנים הנוקשה שלו. הוא מחייך שוב, והפעם אף
צוחק קצת.

"את יכולה לקרוא לי נאז, אם את מעדיפה," הוא אומר.
"נאז." השם נשמע משונה על לשוני. "אף פעם לא פגשתי נאז."
"אני אוהב לחשוב שאני יחיד ומיוחד."
הוא מביט בי, ואני שוב לא בטוחה מה לומר. אני מרגישה מטופשת,

כשאני סתם יושבת פה, עטופה במצעים שלו שנודפים ניחוח כה גברי, ריח שאני מתארת לעצמי שאריח אם אתקרב אליו עד שאוכל לשאוף אותו. ואם כי הלב שלי האט ואני פחות חרדה, הראש שלי כואב בטירוף.

ואני חייבת פיפי.

"אני, אה..." אני מרגישה את לחיי מתלהטות. "אני יכולה להשתמש בשירותים שלך?"

הוא מהנהן, מסית את מבטו ממני ופונה לעבר הדלת הפתוחה מאחוריו. "ממש בהמשך המסדרון, הדלת האחרונה משמאל." אני יוצאת מהמיטה, רגליי רועדות כשאני קמה. אלוהים, כמה זמן הייתי חסרת הכרה? אני מרכינה את ראשי מפני שאני לא מסוגלת להסתכל על נאו, חולפת על פניו במהירות, לעבר המסדרון. חדר האמבטיה עצום, הכול בו לבן בוהק ממש כמו חדר השינה, רצפת השיש קרה מתחת לכפות רגליי היחפות. האור צורב את עיניי כשאני מדליקה אותו, ואני ממצמצת, מנסה להסתגל לעוצמתו. אני מסיימת את ענייני, ונאנחת כשאני רואה את ההשתקפות שלי במראה. אני נראית מתה.

עיניי אדומות, האיפור נמרח על פרצופי ככתם צבע גדול שמשחית את עורי. שיערי הוא לא יותר מסבך קשרים שיושב על ראשי, ואני עדיין לובשת את המחטב הארוך.

אני מעווה את פרצופי, מנסה לסדר את הופעתי, משפריצה מים על פני ומעבירה אצבעות בשיערי, אבל זה לא ממש עוזר. אני מוותרת ויוצאת מהחדר בצעדים איטיים.

אני לא ממהרת לפגוש אותו שוב, מודעת לאיך שאני נראית. הוא עדיין עומד ליד פתח דלת חדר השינה, ידיו בכיסים, עמידתו נינוחה. הוא בכלל לא מרגיש מוזר לגבי העובדה שיש לו נערה זרה בבית... בחדר השינה.

משהו אי פעם מפריע לו?

הוא מסתובב אליי, לוכד את מבטי כשאני מתקרבת לפתח הדלת, אבל אני עוצרת בחוץ במקום להיכנס אליו שוב.

"אני לא נראית ככה בדרך כלל," אני אומרת ומצביעה על עצמי, נתקפת דחף להסביר את הופעתי המזעזעת.

הוא מחייך שוב. החיוך שלו יפה – הוא חמים אבל לא ידידותי מדי. הוא כן, אינן בו שום דבר מעושה. הוא מחייך כאילו הוא מתכוון לזה. אני לא יודעת הרבה על האיש הזה, אבל הוא נראה לי כמו טיפוס שלא עושה שום דבר שלא לצורך.

"זה מה שחשבתי," הוא אומר, עיניו בוחנות אותי, מעלות שוב סומק בלחיי. "ערב שנות השמונים."
"כן."

"כמי שחי בתקופה ההיא, אני יכול לגלות לך שרוב האנשים לא התלבשו ככה."

"כן, אני יודעת. ג'ינס משופשף וכריות כתפיים היו הצעקה האחרונה אז, נכון?"
"כן."

אני נועצת בו מבט תמה, מנסה לנחש שוב את גילו. כשהוא מחייך, קמטי צחוק מופיעים סביב עיניו, אבל אני לא רואה קמטים אחרים מלבדם. "אז אתה זוכר את שנות השמונים טוב?"
"די טוב."

"בן כמה היית אז?"

זה נימוסי יותר מלשאול אותו בן כמה הוא, נכון?
מבט משועשע מבזיק על פניו ומגלה לי שהוא עלה עליי. "בן כמה את חושבת שהייתי אז?"

אני מהססת. "מתבגר?"

"את קרובה."

ליבי נופל. אוף. "מבוגר יותר?"

"צעיר יותר."

יש.

"אז זה אומר שאתה בערך בן...?" אני מנסה לחשב את הגיל שלו בראש שלי, אבל דומה שהערפל עדיין לא התפוגג לגמרי. "ארבעים?"
אלוהים, הוא בן ארבעים.

"אני כמעט בן שלושים ושבע."

שלושים ושש, אם כך. משמע שהוא מבוגר ממני בשמונה-עשרה שנים.

אוף, שמונה-עשרה.

הגיל שלו כפול משלי.

"טוב, תודה, נאז," אני אומרת בשקט, מרגישה שהתנהגותי אינה הולמת. הוא לגמרי גבר, ואני כנראה לא יותר מילדונת טיפשה וחסרת אונים בעיניו. "באמת, אני מעריכה את זה." הוא רק מהנהן.

אני מסיטה את מבטי ממנו, מעבירה אותו על החדר, מחפשת את החפצים שאמורים להיות אצלי, אבל לא מוצאת אותם בשום מקום. האור בחדר התחזק בדקות האחרונות, זוהר רך עוטף את כולו. עוד מוקדם, אך מלודי כבר וודאי הבחינה שנעלמתי.

"אתה יודע איפה הטלפון שלי?" אני שואלת.

הוא מהנהן, מוציא אותו מהכיס שלו. "נראה שאת כבר רגילה לאבד אותו."

"כן, אני מניחה שזה נכון," אני אומרת ולוקחת את המכשיר מידו.

"איך ידעת שהוא שלי, בכל אופן?"

"החזקת אותו."

"לא, לפני זה," אני אומרת. "בכיתה של פרופסור סנטינו."

"אה. שמעתי אותך מבקשת אותו."

"שמעת אותי?"

"כן," הוא מאשר. "נעמדת בפתח הכיתה ואמרת 'הטלפון שלי'."

אני מביטה בו כלא מאמינה, לופתת את הטלפון בידי, מעבירה את אגודלי על השריטה המשווננת שחוצה את המסך. אני מקווה בכל ליבי שהוא עדיין פועל מפני שאני לא יכולה להרשות לעצמי להחליף אותו. אני בקושי יכולה להרשות לעצמי לשלם את החשבון הדפוק. "בטח יש לך שמיעה מצוינת."

"נכון," הוא אומר ומתקרב אליי. אני לא זזה כשהוא חולף על פניי,

זרועו מתחככת קלות בשלי, ניחוח הבושם המוכר נישא באוויר סביבי,

נודף ממנו כפי שנדף ממיטתו. "אין הרבה דברים שנעלמים מעיניי, קאריסה."

הוא מתרחק ממני ואני צופה בו נעלם בהמשך המסדרון ובמורד גרם מדרגות. אני מסתכלת על הטלפון, מנסה להפעיל אותו אבל הסוללה נגמרה והמסך נשאר שחור.

אני מסיטה את מבטי באנחה, אין לי ברירה אלא לרדת בעקבות נאז.

הבית בן שתי הקומות גדול ודי שומם, מרוהט לחלוטין אבל לא ממש מעוצב. עיניי סורקות את החדרים כשאני חולפת על פניהם באיטיות. אני מבחינה בנעליים שלי בסלון ונועלת אותן. עכשיו נשאר לי רק למצוא את התעודה המזהה.

"הנה," אומר נאז כשהוא מרים את הרישיון שלי מאחד השולחנות ומושיט לי אותו, כאילו קרא את מחשבותיי. "נראה לי שזה כל מה שהיה עלייך."

"נכון," אני מאשרת ולוקחת אותו. "אני, אה... כדאי שאלך." אני מסתובבת אל הדלת בחשש כשהוא מכחכח בגרונו. "את רוצה טרמפ?"

אני מהססת. "טרמפ?"

בו ברגע ניכר לי שאין לי מושג איפה אני.

"כן," הוא אומר. "אני יכול להחזיר אותך העירה."

אלוהים, אני בכלל לא במנהטן?

"אה, כן, בטח. אוקיי."

מסתבר שאנחנו בברוקלין, בשכונה יוקרתית בצד הדרום-מערבי של הרובע. הבית של נאז גדול יותר מרוב הבתים ברחוב. אני תוהה מה הוא עושה למחייתו שהוא יכול להרשות לעצמו בית כזה. אבל לא שואלת. אני כבר מרגישה מספיק לא שייכת בלי לגלות שאביר החלומות שלי עתיד לרשת כס מלכות כלשהו.

מרצדס שחורה ומבריקה חונה בכביש הגישה, היא מתעוררת לחיים בשאגה כשנאז לוחץ על כפתור בצרור המפתחות שלו. הוא מתאים למכונית בשלמות, שניהם מרשימים ומדהימים ביופיים. אני מרגישה

קטנה עוד יותר כשאני מתיישבת במושב הנוסע, שותקת כשהוא מסייע אותנו ברחובות ברוקלין.

"את רעבה?" הוא שואל לבסוף, אבל הוא לא נותן לי הזדמנות לענות, אלא פונה לעבר אשנב המכוניות של סטארבקס. "מה את רוצה?" אני רוצה להגיד שאני לא רוצה כלום, אבל הקיבה שלי נקרעת מבפנים, ואני בטוחה למדי שהוא שומע אותה. היא נשמעת כמו גלגלי שיניים חלודים. "מה שאתה מזמין, אני חושבת." הוא מרים גבה לעברי. "ואם אני לא מזמין כלום?" "אז תזמין לי משהו אחר... משהו משוקולד."

הוא צוחק, פותח את החלון כדי להזמין – שתי כוסות קפה, עם הררי קצפת וסוכר, ומאפיין שוקולד. אני מודה לו כשהוא נותן לי את מה שהזמנתי, אבל הוא מתעלם ממני, כאילו זה חסר משמעות. "אז, לאן אני לוקח אותך?" הוא שואל כשהוא משתלב בחזרה בתנועה.

"אוניברסיטת ניו יורק", אני אומרת. "אני גרה במעונות." זאת נסיעה של עשרים ושתיים דקות לדרום מנהטן. אני מתעסקת עם המאפיין ולוגמת מהשתייה ומנסה לחשוב על משהו – כל דבר שהוא – מלבד המציאות שאליה הכנסתי את עצמי. כשאנחנו סוף סוף מגיעים, אני מרגישה חסרת חשיבות, כמו מקרה צדקה שנאסף מהרחוב. הוא פונה עם המרצדס לתוך חניון סמוך, עוצר שם ומעביר את ההילוך להילוך חניה, חוסם את הכניסה. "תודה שוב," אני אומרת בחשש, משחררת את החגורה ואוחזת בידית. "באמת."

אני לא נותנת לו הזדמנות לענות... המצב מביך דיו ללא שיחות חולין מאולצות. אני יוצאת, לוקחת את הקפה וטורקת את הדלת מאחוריי. לפני שאני מתרחקת, החלון נפתח והוא קורא אליי. "קאריסה."

אני מסתובבת, תוהה מדוע הוא מסבך את המצב, וקופאת כשאני רואה את החפץ הוורוד שבידו. הטלפון שלי.

כרצינות?

אני נאנחת, חוזרת ומכניסה את ידי מבעד לחלון הפתוח, לוקחת ממנו את המכשיר. אני מנסה ללכת אבל הוא תופס את ידי, אוחז בה בחוזקה. זה לא כואב, אבל הוא מרתק אותי למקום, עורו חם ומגעו מחוספס.

"עצה ממני?" הוא אומר. "תיזהרי במי את בוטחת. לא תמיד יהיה שם מישהו להציל אותך."
"אני, אה..." המילים מעבירות בי צמרמורת. אין לי מושג מה לומר. "אוקיי."

הוא מרפה ממני, ידו אוחזת במוט ההילוכים ומעבירה להילוך אחורי. אני עושה כמה צעדים לאחור, מתרחקת מהמכונת. "תתקשרי אליי בהזדמנות," הוא אומר. "יהיה נחמד לגלות איך את נראית מחוץ לבגדים האלה."

"קאריסה, זאת אמא שלך... מצטערת שפספסתי את השיחה שלך..."
"הי, ילדונת, תחזרי אליי כשתהיה לך הזדמנות!"
"עברו כמה שעות ועדיין לא שמעתי ממך, ילדונת. אני מקווה שהכול בסדר. תתקשרי אליי."
"קאריסה, אני מתחילה לדאוג... תתקשרי אליי, בבקשה."

"אני נשבעת באלוהים, קאריסה מריה, אם לא תתקשרי אליי ברגע זה –"

"זהו זה. את מקורקעת. לנצח."

אני מנתקת באנחה ומביטה במסך הטלפון. הוא עדיין עובד, לשמחתי, ברגע שאני מחברת אותו למטען. הוא התעורר לחיים עם כמות מזעזעת של שיחות שלא נענו – שלושים ושתיים, כמה מהן ממלודי, שתוהה איפה אני, אבל רובן מאמא שלי. היא עברה מבקשות לתחינות לאיומים בטווח של כמה שעות.

אני מופתעת שהיא לא התקשרה למשטרה והגישה דוח שאני נעדרת.

במחשבה שנייה, היא כנראה עשתה את זה.

אם אי פעם היו מחלקים פרס לאם השנה המגוננת ביותר, קארי ריד הייתה זוכה בו, ללא ספק. במשך שמונה-עשרה שנה היא החזיקה אותי בהסגר, תמיד הייתה במרחק שתי שניות מהתמוטטות עצבים כל אימת שנעלמתי מטווח הראייה שלה לזמן ארוך מדי. הייתי חבילה עטופה פלסטיק בועות ומסומנת בשלט 'שכיר' – אסור לכופף, אסור לשבור. עברנו ממקום למקום פעמים כה רבות עד שהיה לי קשה לשמור על קשר עם החברים שלי. היא הייתה חסרת מנוחה, תמיד הרגישה צורך לעבור לדבר הבא – עיירה חדשה, תחביב חדש, אנשים חדשים – בזמן שאני בסך הכול רציתי שיהיה לי בית.

אף על פי שנדרנו והתחלנו מחדש כמעט כל שנה, כך שקיבלתי חינוך ביתי בהרבה מהמקומות בהם התגוררנו, טופס ההרשמה וציוני הפסיכומטרי שלי היו די טובים כדי להכניס אותי לרשימת ההמתנה באוניברסיטת ניו יורק. כבר חשבתי שזה חסר תקווה וכמעט הרמתי ידיים, כשברגע האחרון התפנה מקום והם קיבלו אותי.

היא בכתה כשסיפרתי לה. חשבתי שהיא תשמח, אבל היא התייפחה והתחננה, ביקשה ממני לשקול לא לעבור לניו יורק. אמרתי לה שאני חייבת ללכת בעקבות הלב שלי, בעקבות החלומות שלי. בסופו של דבר היא ויתרה, אבל היא מעולם לא השלימה לגמרי עם העובדה שעזבתי.

יש לה חרדת נטישה, כנראה. אבי עזב אותה כשהייתה בהיריון, ולא נראה לי שהיא חזרה לעצמה מאז. אני זוכרת במעורפל שראיתי תמונה שלו פעם, הבזק של פרצוף משופם, מין תמונת פולרואידי דהויה עם שם משורבט בתחתית: ג'ון. זה לא הפריע לי – אני לא יכולה להתגעגע למשהו שמעולם לא הכרתי, לא יכולה להתאבל על אדם שאיני מכירה – אבל אני יודעת שהיא מרגישה את האובדן.

אני יודעת את זה מפני ששמעתי אותה בוכה, ממלמלת אליו כשהיא בחדר השינה, כאילו הוא יכול לשמוע אותה, לא משנה איפה הוא נמצא.

הוא לא יכול להיות שלה, אז היא מפצה על כך איתי, בהגזמה. אני נשכבת על מיטתי, מותשת מכדי לזוז. המיטה מדיפה ניחוח קלוש של מרכך כביסה, אך אני מדיפה את הניחוח שלו. הריח עוד משתהה על בגדיי לאחר שישנתי עטופה במצעים שלו. זאת אחת הסיבות שלא טרחתי להתקלח, או להחליף בגדים... הסיבה השנייה היא מפני שאני בקושי מסוגלת לחשוב, לא כל שכן לתפקד. ההודעות מאימי כבר מתפוגגות מראשי ודבריו של נאז תופסים את מקומן, חוזרים על עצמם שוב ושוב, כמו דיסק שקופץ.

יהיה נחמד לגלות איך את נראית מחוץ לבגדים האלה. בהיתי במכונית בזמן שהוא נסע משם ונעלם בתוך התנועה. ניסיתי להבין את המשפט שאמר, הוא הרי כבר ראה אותי בבגד אחר מלבד תלבושת האייתיז המגוחכת הזאת... בפעם הראשונה שבה ראה אותי לבשתי בגדים נורמליים.

רק כשעליתי במעלית בדרכי לחדר שלי שבקומה השלוש־עשרה, המשמעות הנוספת של דבריו סוף סוף הכתה בי. יהיה נחמד לגלות איך את נראית מחוץ לבגדים האלה.

לא נכון! יכול להיות שהוא רמז שהוא רוצה לראות אותי עירומה? אני כל כך המומה עד שאני שומטת את הטלפון. כמובן. אני נאנחת ומנסה לא לחשוב על זה, חוזרת אל הנייד שלי ונכנסת לאנשי הקשר. אני חייבת להתקשר לאמא שלי לפני שהיא באמת תקשר למשטרה. אני מגיעה אל הכינוי שלה ברשימה, מאמא, והאצבע שלי מהססת כשאני רואה את השם הבא ברשימה. נאז.

אני מביטה בשם. הוא הכניס את המספר שלו למכשיר שלי בשלב כלשהו אתמול. אני לא זוכרת מתי, אבל זה לא מפתיע אותי בהתחשב בעובדה שאני לא זוכרת הרבה ממה שקרה בליל אמש. באמת תהיתי איך בדיוק אני אמורה להתקשר אליו והתייחסתי להערה שלו בביטול, אבל עכשיו משהו בי מתעורר – חששות מהולים בהתרגשות. פרפרים

משתוללים בבטני. אני רוצה לצרוח, לצווח, להקיא. מקודם זה היה פלירט תמים, אבל עכשיו... אלוהים, עכשיו אני יכולה להתקשר אליו. אוי, אלוהים, לא... אני לא יכולה. אני לא יכולה להתקשר אליו. נכון?

אני לכודה בוויכוח פנימי, מנסה למצוא היגיון ברגשותיי כשהנייד לפתע מצלצל, המסך מראה שזאת אמא שלי, שמתקשרת שנייה לפני שהקשתי על הכפתור והתקשרתי אליה בעצמי. אני עונה ומרימה את המכשיר לאוזני. "הי, אמא, בדיוק עמדתי להתקשר אלייך."

"קאריסה, איפה היית? דאגתי לך!"

"אני מצטערת. אני... אה..." יצאתי לשתות אתמול בלילה ומישהו סימם אותי והתעוררתי במיטה של גבר זר עם הנגאובר מהגיהנום. את יודעת, כל הדברים שדאגת שיקרו לי כשעברתי למנהטן ואמרתי לך שהם קורים רק בסרטים. "הפלתי את הטלפון אתמול והרסתי אותו. הרגע הצלחתי להפעיל אותו מחדש."

לפחות זאת האמת.

"חשבתי שמהו קרה לך!"

"אני בסדר, אמא," אני אומרת. "דיברנו רק שלשום... או יום לפני. שום דבר רע לא יקרה לי."

היא נאנחת עמוקות. היא לא מתווכחת איתי, אבל אני יודעת שלא הרגעת אותה. אני משנה את הנושא ושואלת אותה מה המצב בוטרטאון ואיך חנות הפרחים שהיא פתחה מתקדמת.

וטרטאון היא העיירה בה התגוררנו הכי הרבה זמן, המקום שסוף סוף התחלתי להרגיש בו בבית. עברנו לשם מסירקיוז ממש אחרי יום הולדתי השש־עשרה והיא עדיין לא עזבה את המקום.

עדיין.

היא מפטפטת ללא הרף על כך שהאביב מגיע והפרחים ילבלבו בקרוב, ואני מנסה להקשיב לה, אבל המילים דוהות ונעלמות בערפל. כעבור דקות אחדות הדלת נפתחת, בזמן שאני מהמהמת משהו בתגובה לדבר מה שאמא שלי אמרה, ומלודי מופיעה בפתח החדר. היא מרימה אליו מבט מופתע כשהיא מבחינה בי, עיניה פעורות. השאלות כמו

מופיעות על פניה ואני יודעת שבערך בעוד עשרים שניות אני אהיה תחת חקירה.

"אמא, אני חייבת לסגור," אני אומרת, מפני שאני לא רוצה להמשיך בשיחה כשמלודי תשאל אותי שאלות. "אני אתקשר אלייך מאוחר יותר, אוקיי?"

"אוקיי," היא אומרת, ומהססת כאילו היא לא רוצה לנתק. "אני אוהבת אותך, קאריסה."
"גם אני."

אני מנתקת, והאצבע שלי עוד תלויה מעל למסך כשהסכר נפרץ והשאלות מתחילות לזרום. "מה קרה לך? לאן נעלמת? איפה היית? למה לא התקשרת? ולמה לעזאזל את עדיין לובשת את זה?" אני מגלגלת את עיני ומתיישבת. הראש שלי עדיין כואב, על אף חופן הכדורים שבלעתי כשהגעתי אל החדר. כבר היה לי הנגאובר בעבר, אבל זה לא סתם הנגאובר. זה ערפל שאני לא מצליחה להתנער ממנו.

"את קודם," אני אומרת. "מה קרה לך בטימבר'ז?"
"פגשתי מישהו. תורך."

מלודי מביטה בי, ממתינה לתגובה כלשהי בזמן שאני מגסה לסדר את מחשבותיי ולהחליט מה לספר לה.

"גם אני," אני עונה. "גם אני פגשתי מישהו."
עיניה נפערות. "באמת? מי?"

"סתם מישהו," אני אומרת, ולא מאמינה למילים כשהן יוצאות מפני. אין לי כל ספק שנאז הוא לא סתם מישהו. "אז, עזבת עם הסמרטוט בחליפת הטיסה או מה?"

היא בוחנת אותי בדממה לרגע, כמו מתחבטת אם ללחוץ עליי לספר לה עוד, אבל לשמחתי היא מוותרת. "כן. קוראים לו פאט או פיט או משהו, אני לא זוכרת. אולי פרקר? התמזמזנו ואז איבדנו את ההכרה."

"גם אני," אני אומרת שוב. "חוץ מההתמזמזות."
"אז חזרת הביתה עם מישהו ו... איבדת את ההכרה?"

"פחות או יותר."

"טוב, זה מאכזב."

אני מצחקקת, ואז קמה ומתמתחת, מניחה את הנייד בצד כדי שהוא יוכל להיטען במלואו. "כן, הבוקר היה ממש לא נעים. אז, ספרי לי על פאט־פיט־פרקר־מי שלא יהיה."

היא משנה את הנושא, חוזרת לדבר על מה שמו, ואני אוספת כמה פרטי לבוש כדי ללכת למקלחת. אני לא מזכירה את נאו שוב. יהיו לה עוד שאלות – שאלות שאני לא יודעת איך לענות עליהן. "אוף, יש לי חתיכת הנגאובר," אומרת מלודי לבסוף. "איך את מרגישה?"

"זוועה," אני אומרת. "אני חושבת שהיה משהו באחד המשקאות ההם אתמול בלילה... גלולת אונס או משהו. אני לא יודעת. הכול מעורפל."

היא מביטה בי, מזועזעת. "זה מפחיד. את בטוחה?"
 "די בטוחה." אני מהססת. "נראה לי שזה היה המשקה האחרון..."

זה שקיבלת מאיך־שלא־קוראים־לו."
 "אין מצב," היא אומרת. "הוא התנהג ממש כמו ג'נטלמן. זה בטח היה מישהו אחר."

"כן," אני ממלמלת. "אולי, אבל תיזהרי, את יודעת, לכל מקרה שלא יבוא."

פרק 3

"את בטוחה שאת לא יכולה לבוא?" שואלת מלודי ומזעיפה פנים בהגזמה כשהיא מתיישבת מולי, בגדיה זרוקים סביבה – הפעם בכוונה. מזוודה ריקה נחה על הרצפה לרגליה, ממתינה שימלאו אותה. "אני בטוחה", אני אומרת. "אילו יכולתי הייתי באה, אבל אני לא יכולה."

"אם זה עניין של כסף, אני –"

עיניי מצטמצמות לעברה לפני שהיא מצליחה לסיים את המשפט, ואני קוטעת אותה. "אני לא יכולה לבוא."

היא מעווה את פניה לעברי בהבעה שנעה בין רוגז לרחמים. אני יודעת שהיא מרגישה את שניהם. היום יום ראשון, ומחר חופשת האביב תתחיל באופן רשמי. בחינות האמצע כבר מאחורינו, כך שאין לנו דאגות כלשהן עד שהשיעורים יתחילו שוב בשבוע הבא. מלודי נוסעת לארובה עם כמה חברות שלה מהתיכון – בנות שפגשתי אבל לא הייתי מזהה אם אי פעם הייתי נתקלת בהן ברחוב. מלודי היחידה מקבוצת החברות שלה שנשארה ללמוד בקולג' בניו יורק.

אז בזמן שהיא תהיה בחוף, תחגוג את החופש שלה ותספוג קצת שמש, אני אהיה פה לבד. זה עניין של כסף, כן... אני לעולם לא אוכל להתאים את עצמי לסגנון החיים שלה, אף על פי שהיא מתעקשת לכלול אותי מתי שרק אפשר. אני מגיבה בנימוס כשהיא מזמינה אותי לארוחת ערב, או גוררת אותי ללילה בעיר, אבל חופשה בקריביים היא יותר מדי. הגבול בין קבלת עזרה לבין להיות מקרה צדקה הוא דק, והרגשתי שאני מתקרבת אליו מוקדם יותר בסוף השבוע הזה.

אבל זה לא הכול.

אני לא יכולה לנסוע.

"אמרתי לך שאין לי דרכון."

"ואני אמרתי לך שאנחנו יכולות לנסוע לפלורידה במקום."

"ואני אמרתי לך שאני לא מוכנה שתשני את התוכניות שלך

בגללי," אני אומרת. "אז תיסעי, תעשי חיים. אני אסתובב פה, אולי

אקבץ קצת נדבות, את יודעת, ארוויח קצת כסף."

היא צוחקת ומתחילה לזרוק את הבגדים שלה לתוך המזוודה. "את

לא רוצה לנסוע לבקר את אמא שלך?"

"לא, אני אראה אותה בעוד כמה שבועות בחג הפסחא."

מלודי מסיימת לארוז, דוחסת יותר בגדים למזוודות שלה

משחשבת שיש לה, ואז ניגשת אליי ומתיישבת לידי על המיטה.

היא נאנחת עמוקות, בתיאטרליות, וכורכת את זרועותיה סביבי. "אני

אתגעגע אלייך, קיסימי! אל תיהני יותר מדי בלעדיי."

אני צוחקת למשמע כינוי החיבה. היא שמעה את אימי קוראת לי

ככה פעם ואימצה את השם. "אני אשתדל. אבל זה עלול להיות קשה,

עם כל הריגושים שיש פה. את יודעת... המסדרונות הריקים, הכיתות

השוממות והספריות הסגורות."

"נשמע כמו גן עדן," היא אומרת. "חבל שאני לא יכולה להישאר."

"כן, ממש חבל. את תפסידי את כל הכיף."

מלודי מדביקה נשיקה שובבה ורטובה על לחיי ואז מארגנת את

חפציה ודוחפת כמה דברים לתיקים שלה ברגע האחרון. היא מוכנה

בדיוק כשהטלפון שלה מצלצל ומתריע שמכונית ממתינה למטה לצד

המדרכה לקחת אותה לשרה התעופה.

"אני אתקשר אלייך כל יום," היא אומרת. "כל שעה."

"בבקשה אל תעשי את זה," אני עונה. "אמא שלי כבר עושה את זה."

היא צוחקת בצאתה מהחדר, גוררת את המזוודות שלה מאחוריה.

למען האמת, אני בכלל לא מצפה ממנה להתקשר.

לאחר שהיא הולכת והדלת נסגרת מאחוריה, אני משליכה את

הספר שלי הצידה ונשכבת על המיטה.

שבוע שלם.

שבועה ימים של שום דבר.

מלודי יצאה לפני פחות מדקה ואני כבר משועממת עד מוות.

אני מנקה, וקוראת, ומנקה עוד קצת, וקוראת עוד קצת, והבטן שלי מתחילה לקרקר. אני מוציאה חפיסת ראמן להכנה מהירה מהארונית בחדר ועושה את דרכי למטבח הקטן שכל הדיירים חולקים. רוב הבניין ריק, מלבד כמה סטודנטים סוררים כמוני שנשארו מאחור. אני ממלאת סיר במים ומניחה אותו על הכיריים. בזמן שאני ממתינה שהמים ירתחו, אני מוציאה את הנייד ומתקשרת לאמא שלי. אין תשובה.

אני נאנחת ומשאירה לה הודעה קצרה. יחסית למישהי שמתחרפנת כשאני לא עונה, היא בהחלט מניחה ללא מעט מהשיחות שלי לעבור למשיכון. אני מנתקת, נשענת על הדלפק ומביטה במסך, עיניי נודדות לשם הבא ברשימה.

נאז.

אני יכולה להתקשר אליו. כלומר, הוא שמר את המספר שלו בטלפון שלי ואמר לי להתקשר אליו. הוא לא היה עושה את זה אלמלא רצה שאתקשר, נכון?

אבל מה אני אמורה להגיד לו? היי, זוכר אותי, הבחורה שהרמת מהמדרכה, שיכורה לגמרי, מסוממת על כל הראש ובכלל לא מודעת לזה? אתה יודע, זאת שהרגשת מחויב להביא הביתה מפני שלא היה מקום אחר שיכולת לקחת אותה אליו? כן, זאת, זאת שקנית לה ארוחת בוקר אחר כך, זאת שלא הציעה לשלם על עצמה מפני שלא היה לה גרוש בכיס?

זוכר אותה?

אני ממש, ממש מצטערת אם כן.

אני נאנחת בתסכול, מעבירה את מבטי אל סיר המים. יש רק כמה בועות קטנטנות בתחתית. שיודרז כבר וירתח.

אני חוזרת להסתכל על הטלפון, על השם שלו. אבל זה לא יהיה מנומס לא להתקשר, נכון? הוא עזר לי, ככלות הכול.

עוד מבט בסיר. עדיין לא רותח. לכל הרוחות.
 כשאני חוזרת לטלפון, האצבע שלי נוחתת על שמו. אני לוחצת על
 התקשר לפני שאני מצליחה לשכנע את עצמי לא לעשות זאת, מפני
 שאני יודעת שאשנה את דעתי אם רק תהיה לי הזדמנות.
 אני מרימה את המכשיר לאוזני ומקשיבה. הצלצול הראשון נשמע
 לי קולני, הצליל כמו מהדהד בכל גופי, מפתל את קרביי ויוצר בהם
 קשרים. אני מרגישה כאילו אני עומדת להקיא ומוכרחת לשבת, עיניי
 סורקות את המטבח אבל הכיסא שבדרך כלל נמצא פה איננו.
 גנבים דפוקים.

אני רועדת, ולחוצה, ועומדת לנתק כשהקו מתחבר והצלצול
 נקטע. לרגע משתררת דממה שנמשכת כמו נצח לפני שהקול שלו
 בוקע מהמכשיר. "הלו."

אוי אלוהים, אוי אלוהים, אוי אלוהים... מה עבר לי בראש?
 "אה, היי... זאת, אה..."
 "קאריסה."

שמי נשמע אלוהי כשהוא בוקע משפתיו, כשהוא מבטא אותו בטון
 המחוספס והעמוק הזה שלו. אני רוצה לבקש ממנו לומר אותו שוב,
 ושוב ושוב. "אתה זוכר אותי."

"אני זוכר," הוא אומר. "מה שלומך?"
 "יותר טוב." הרבה יותר טוב מהפעם האחרונה שהוא ראה אותי.
 "רק רציתי, אתה יודע, להודות לך."

"אני שמח שהתקשרת. חשבתי שאולי איבדת את הטלפון שלך
 שוב."

"לא, הוא עדיין אצלי," אני אומרת. "בינתיים, בכל אופן."
 הוא צוחק, והצליל מעלה חיוך על פניי, מפיג מעט מהחששות
 שלי. "יופי."

"אז, כן, כמו שאמרת, רציתי להודות לך שוב, על כל מה שעשית...
 אתה יודע, במועדון, ועל הטרמפ, והטלפון שלי. אני מעריכה את זה,
 באמת, ואם אי פעם אוכל להחזיר לך טובה –
 "את יכולה."

אני משתתקת למשמע המילים. "אני יכולה?"
"כן," הוא מאשר.

"אה, כמה?" אני שואלת. "אין לי הרבה כסף."
הוא צוחק שוב, הפעם קצת חזק יותר. "אני לא רוצה את הכסף
שלך, קאריסה. יש לי מספיק כסף משלי."
"אז מה אתה רוצה?"
"אותך."

הוא אומר את המילה בנימה כה בטוחה, ומבטי ננעץ בחלל האוויר
כשאני מתקשה לעכל את התשובה. "אותי?"
"תני לי להזמין אותך לארוחת ערב," הוא אומר. "ואז לא יהיו
בינינו חובות."

"אני... אני לא יודעת מה להגיד."

"תגידי שתהיי מוכנה בעוד חצי שעה."

"עכשיו?" אני שואלת כלא מאמינה.

הוא רוצה להזמין אותי לארוחת ערב ברגע זה?

"למה לא?" הוא שואל. "אין זמן טוב יותר מכאן ועכשיו."

אני יכולה לחשוב על לא מעט רגעים שהייתי מעדיפה על פני
הרגע הזה... רגעים שאני לא לבושה במכנסי פיג'מת אוסקר הפרצופן
מרחוב סומסום ונעלי בית ורודות צמריריות, כששיערי לא אסוף
בפקעת מרושלת על ראשי. "אני לא יודעת."

"תשמעי," הוא אומר. "בעוד חצי שעה אני אעצור ליד הכניסה

לחניון, במקום שבו הורדתי אותך. אם תהיי שם, אני אקח אותך לכל

מקום שתרצי. אם לא תבואי, אסע לדרכי."

אני לא מספיקה לענות כשהקו מתנתק והנייד שלי מצפצף. סוף

השיחה. אני עומדת במקום, מהססת, מהרהרת, ואז מסתובבת. אני לא

נותנת לעצמי הזדמנות לחשוב למה לא כדאי לי ללכת. אני מכבה את

הכיריים, משאירה את סיר המים, שזה עתה רתחו, על המבער, וטסה

מתוך המטבח לעבר החדר.

שלושים דקות. זה כל הזמן שלרשותי.

אני עוברת על הארון בסערה, זורקת בגדים לכל עבר בחיפוש

אחר משהו ללבוש, מסירה חולצות מקולבים, מצמידה אותן לגופי מול המראה וזורקת אותן הצידה. אני עוברת במהירות על כל מה שיש לי, מבלגנת את הצד שלי של החדר בתוך פחות מחמש דקות עד שהבלגן של מלודי מתגמד בהשוואה.

אני עוברת מהארון שלי לארון של מלודי, נושמת עמוק וצוללת פנימה. הבגדים שלה אופנתיים יותר משלי, חושפניים יותר... מאפיינים אותה יותר, וממש לא אותי. אני מסתכלת על הבגדים התלויים בארון ואז סורקת את המגירות שלה, מחליפה בגדים כמה פעמים עד שאני מתפשרת על שמלת סריג שחורה וארוכת-שרוולים שאני דולה מירכתי הארון.

היא תאלץ להתאים, מפני שנשארו לי רק חמש-עשרה דקות. אני מפזרת את שיערי ומעבירה בו את אצבעותיי. הוא גלי מפני שהיה אסוף כל היום, אבל אין לי איך להחליק אותו. אני מורחת קצת גלוס על השפתיים ושכבה של מסקרה, ובקושי נשאר לי זמן להשפריץ על עצמי בושם לפני שאני נועלת את המגפיים שלי.

אני מתיישבת על המיטה, מעיפה מבט בשעון ומתח גואה בי. כבר נגמר לי הזמן.

אני יוצאת במהירות, יורדת במעלית ורצה החוצה, ועד שאני פונה לעבר החניון אני כבר מתנשפת. צעדיי מאטים, אני מהססת ועוצרת כשמבטי נופל על המרצדס השחורה והמבריקה שמשתהה שם.

משהו בי נוסק, פרפרים ממריאים, כאילו זה עתה התוודעו לכנפיהם בפעם הראשונה. כפות רגליי זזות שוב כשדלת הנהג נפתחת ונאז יוצא מהרכב. הוא לובש חליפה נוספת, שחורה לגמרי עם עניבה אדומה כרם, ועיניי נמשכות לצבע שכולט על החזה הרחב שלו.

נאז ניגש לצד הנוסע ופותח את הדלת בשבילי.

אז הסיפורים נכונים.

לאביר מהחלומות אכן יש נימוסים.

אני מחייכת אליו, מנסה להשתלט על עצמי כשאני מתיישבת ברכב, נושמת עמוק כשהוא מקיף את המכונית ומתיישב בחזרה במקומו. הוא מהסס, ירו נחה על מוט ההילוכים, ומבטו עובר עליי.

אני מרגישה סומק עולה בגופי בתגובה לתשומת הלב ומקללת את פניי שכמעט חפים מאיפור... אני יודעת שהם מקרינים את ההתרגשות שמציפה אותי.

הוא מביט בעיניי, עיניו הכחולות בורקות, מנצנצות בסיפוק. אבל הוא לא אומר מילה, אלא מפנה את מבטו ומעביר את המכונית להילוך אחורי.

"לאן את רוצה ללכת?" הוא שואל ומשתלב בתנועה בקלילות.

"לכל מקום," אני אומרת. "לאן שאתה הולך."

"את נשמעת לא בטוחה."

"כנראה."

הוא צוחק בתגובה.

"אני מתכוונת שאין לי העדפה מסוימת," אני מסבירה. "עמדתי

לאכול אטריות ראמן הלילה, אז כל מקום יהיה שדרוג."

"למה שתאכלי משהו כזה?"

"כי זה כל מה שהיה לי בחדר," אני אומרת. "וחוץ מזה, הן לא

רעות. הן עולות משהו כמו עשרים סנט. אפשר ממש לשרוד מדולר

ביום אם אוכלים רק אותן."

הוא מביט בי מבט נוקב, לא נראה לי שהעובדה הזאת מרשימה

אותו כפי שהיא מרשימה אותי.

"ניסית לאכול אותן פעם?" אני שואלת בסקרנות.

"לא," הוא אומר. "לצערי לא היה לי העונג."

"אז אני אצטרך להכין לך."

הוא מרים גבות וכוון אותי בסקרנות. "הבטחה זו הבטחה, אבל

לא הלילה. הלילה אני לוקח אותך לאכול. תוכלי להזמין אותי לראמן

גורמה שלך בפעם הבאה."

אני כל כך נבוכה עד שאני מרגישה את לחיי מתלהטות. מה קורה

לי, שאני מבבללת לגבר הזה את המוח על אטריות ראמן דפוקות? אני

רוצה לקבור את עצמי, להיעלם במושב העור הקריר ולא להראות את

פניי שוב לעולם. "תתעלם ממני. אני אידיוטית."

"לא, את לא. את בסך הכול מתרגשת."

"זה כל כך ברור?"

"אני יודע לקרוא אנשים. זה חלק גדול מהעניין."

"איזה עניין?"

"העבודה שלי."

"כמה אתה עובד?"

"קצת מכל דבר, הוא עונה. "אני פריילנסר."

אני מסתכלת עליו. הוא בכלל לא ענה על השאלה שלי.

הוא מעיף בי מבט בשנית, ונראה שהבלבול ניכר על פניו... או שהוא פשוט עד כדי כך טוב בקריאת אנשים... מפני שהוא בוחר להרחיב בנושא.

"נגיד שחברה צריכה שמשוהו ייעשה... למשל, הם מצמצמים וצריכים לפטר אנשים. יש חברות שבוחרות להביא מישהו חיצוני לעשות את זה, כדי שהן לא יצטרכו לעשות את העבודה המלוכלכת בעצמן. הן מעדיפות שהידיים שלהן יישארו נקיות. אז הן שוכרות קבלן חיצוני, מומחה, שיעשה את זה בשבילן."

"ומה המומחיות שלך?"

"התמודדות עם אנשים, הוא אומר. "איתור פריטים."

ברגע שהוא אומר את זה, אני נזכרת בכיתה של סנטינו והמילים ששמעתי באותו אחר צוהריים. 'אני יודע בשביל מה באת'.

"מה רצית מהמרצה שלי לפילוסופיה?"

הפתעה אמיתית מבזיקה על פניו והוא מוחה אותה באותה מהירות שבה הופיעה. הוא לא עונה, אלא רק מנענע את ראשו וממשיך להתרכז בכביש. "אני לא יכול לדבר על העבודה שלי." מקובל עליי.

הוא לוקח אותי למסעדה ליד סנטרל פארק, מהסוג שצריך להזמין אליו מקומות שבועות מראש. מעולם לא הייתי בה – אני לא חושבת שאפילו מלודי הייתה בה, האווירה בה עשירה מדי אפילו יחסית להעדפות היוקרתיות שלה – אבל שמעתי עליה. נאז מעביר את הרכב לשירות החניה ואני יוצאת, מביטה סביב בחשש ומרגישה שהלכוש שלי פשוט מדי, למרות השמלה.

אני עומדת לומר לנאז שלעולם לא נשיג שולחן במקום הזה כשהוא מלווה אותי פנימה וחולף על פני זוגות שממתינים. המארכת מרימה את מבטה. "יש לך הזמנה, אדוני?"
"לא."

"אנחנו מלאים לחלוטין הערב," היא אומרת ומעלעלת בספר ההזמנות שלה כבודקת שוב. "ובהמשך השבוע."
"תעשי לי טובה," הוא אומר. "תיגשי לשף ותגידי לו שויטאלה מוסר דרישת שלום."

המארכת נראית כאילו היא רוצה לסרב, אבל קשה להתווכח עם מישהו שנשמע כה בטוח בעצמו. היא מבקשת סליחה בחוסר רצון, ונעלמת בכיוון המטבח. היא חוזרת כעבור פחות מדקה, לוקחת שני תפריטים ושולחת לנאז חיוך מעושה. "עשיתי טעות. יש לנו שולחן בשבילך."

"זה מה שחשבתי," אומר נאז, מניח את ידו על גבי ומסמן לי ללכת בעקבות המארכת. אני נענית לו, אני לא רוצה לעשות סצנה גדולה יותר מזו שהוא עשה כרגע, מאחר שכל האנשים שממתינים לשולחן בוחנים אותנו כאילו נכנסנו עם פצצות קשורות לחזה שלנו.

אני מתיישבת בכיסא שהמארכת מציעה לי ונאז מתיישב מולי.
אני מביטה בו בפה פעור כשהיא מתרחקת. "איך עשית את זה?"
"איך עשיתי מה?"
"השגת שולחן מהר כל כך?"
"התקשרתי מראש."
"אז?"

"אז אני מכיר את השף," הוא עונה. "ביקשתי טובה."
אני משתתקת לרגע כשהמלצר מופיע ושואל מה נרצה לשתות.
אני ממלמלת "מים." בלחש אבל נאז קוטע אותי. "תביא לנו בקבוק של השמפניה הטובה ביותר שלכם."

המלצר מעביר את מבטו בינינו, ואני מחכה לרגע שיבקש ממני תעודה מזהה, אבל הוא לא עושה את זה. במקום זאת, הוא מתרחק

במהירות, נחפז למלא אחר בקשתו של נאז. מרתק לראות איך אנשים מגיבים אליו, אף שבו בזמן זה מרתיע. יש משהו שהגבר הזה רוצה ולא יכול לקבל?

"איך עשית את זה?" אני שואלת. "באמת."

"הרגע אמרתי לך."

"התקשרת מראש? לא ראיתי אותך מתקשר."

"התקשרתי לפני שאספתי אותך."

אני מנידה בראשי. "אבל לא ידעת לאן אני רוצה ללכת."

"לא?" הוא מרים גבות בשאלה. "אמרתי לך, קאריסה. אני קורא

אנשים. יש לך נטייה לשחות עם הזרם ולראות לאן נושבת הרוח, אז

בחרתי לך יעד ראוי."

אני המומה. הוא מרים את התפריט שלו, מתרכז בו ונשען בכיסא

בנינוחות. אני לא ממש יודעת משהו על הגבר הזה, אבל דומה שהוא

מכיר אותי כפי שאף אחד מעולם לא הכיר אותי, צופה מה אעשה עוד

לפני שאני עושה משהו.

המלצר חוזר עם בקבוק שמפניה ומנסה למלא את הכוסות שלנו,

אבל נאז לוקח ממנו את הבקבוק ומתעקש למזוג את המשקה בעצמו.

אני בוחרת ברגע הזה להרים את התפריט שלי, מעיפה בו מבט, ובטני

מתכווצת כשאני עוברת על רשימת המאכלים.

אני לא יודעת מה המשמעות של חצי מהשיט הזה.

אני עדיין מסתכלת עליו כשהמלצר חוזר בפעם השנייה, נכון

לרשום את ההזמנה שלנו. נאז מביט בי מעברו השני של השולחן,

שפתיו מתעוותות בשעשוע. הוא לוקח את התפריט מתוך ידי ומוסר

אותו למלצר עם התפריט שלו. "ניקח את תפריט הטעימות, זה

הכול."

"שלו ושלח?"

"לא, הוא אומר. "לא אכפת לי איזה מהם, רק תדאג שלא יהיו

הבדלים במנות. אני מעדיף שהשף לא ידע אילו מהן שלי."

המלצר מהנהן ונעלם ואני בוחרת את נאז בסקרנות. "למה אתה לא

רוצה שהשף ידע אילו מנות שלך?"

"מפני שאם הוא ידע, הוא עלול להרעיל אותן."

"אני פורצת בצחוק קצר. "פרנואידי משהו, לא?"

"אני לא פרנואיד, " הוא עונה כשהוא מרים את כוס השמפניה שלו ולוגם ממנה. "רק זהיר, וכראי גם לך לנהוג בזהירות. אסור לך לבטוח באנשים, קאריסה. עדיין לא למדת את זה?"

"אבל אתה רוצה שאבטח בך?"

"מעולם לא ביקשתי שתבטחי בי." הוא מחייך. "בסך הכול ביקשתי

שתאכלי איתי ארוחת ערב."

ארוחת הערב מורכבת מארבע מנות של פירות ים וסטייק, סלט ועוד כמה דברים שאין לי מושג איך קוראים להם. יש אפילו קוויאר על השולחן. איכס. במנה השלישית אני כבר מפוצצת, אבל אני לא מסרבת לקינוח, אלא מתענגת על סופלה שוקולד עשיר. נאז מתעלם מהקינוח שלו, ובמקום זאת לוגם מהשמפניה.

כמעט רוקנו את הבקבוק. נאז דאג למלא את הכוסות שלנו. הראש שלי מעורפל ואני מרגישה כאילו גופי עשוי מאוויר. אני מרחפת גבוה בשמיים.

אני אף פעם לא רוצה לחזור שוב אל הקרקע.

"הוא טעים?" הוא שואל ומביט בי במבט עז. אני שיכורה מכדי

שתשומת הלב תמשיך להטריד אותי.

"מדעים, " אני אומרת. "הסופלה הטעים ביותר שאי פעם אכלתי."

"אי פעם אכלת סופלה?"

"לא. אף פעם."

הוא מגחך ודוחף את המנה שלו לכיווני. "את יכולה לאכול גם

את שלי."

"אני אותר."

"מלאה?"

"חושדת שיש בו רעל."

אני מתבדחת, כמובן, אבל הוא מרים אחת מכתפיו כאילו הוא

מאמין שזה אפשרי.

אני מניחה את הכפית שלי, לא מסוגלת להכניס עוד ביס לפי.

החשבון מגיע, והוא הופך אותו ומעיין בו, ואז שולף את הארנק שלו כדי לשלם. אני מציצה בו כשאני לוגמת מהמשקה שלי, וכמעט נחנקת מהשמפניה.

החשבון מגיע לכמעט אלף ומאתיים דולר. אין פאקינג סיכוי. אני נועצת בו מבט המום כשהוא שולף חבילת שטרות, משלם במאיות, נראה כאילו המחיר בכלל לא מפריע לו.

"זה טירוף," אני לוחשת. "אני יכולה לאכול שנה שלמה בכל כך הרבה כסף."

"שלוש שנים אם תאכלי רק את האטריות שלך," הוא מציין.

"ברצינות. למה זה כל כך יקר?"

"אוכל טוב יקר בדרך כלל."

אני נושפת בבוז. "יכולת לקחת אותי למקדונלד'ס. הייתי מרוצה מזה ואתה היית חוסך אלף דולר."

"כל אחד צריך להתפנק לפחות פעם אחת בחיים," הוא אומר. "נהנית מהארוחה, לא?"

"כן."

"אז היא הייתה שווה את זה."

אין לי מושג מה לומר. אני לופתת את כוס השמפניה, נחושה לשתות אותה עד הטיפה האחרונה, בהתחשב בעובדה שהבקבוק היווה כמעט חצי מהמחיר. נאז מוזג לעצמו כמות שמספיקה ללגימה, ושופך את מה שנשאר לכוס שלי. היא מלאה שוב עד לשפה.

אני לוגמת ממנה. "אני מקבלת את הרושם שאתה מנסה לשכר אותי."

"למה שאעשה משהו כזה?"

"לא יודעת," אני אומרת. "למען האמת, אני לא יודעת עליך הרבה."

"סיפרתי לך על עצמי יותר דברים משסיפרת לי על עצמך."

אני מגלגלת את עיניי. "נראה לי שאתה כבר יודע עליי הכול."

"אני אפילו לא יודע מה את לומדת."

"טוב, אם תגלה תודיע לי, כי אני עדיין לא סגורה על זה."

"אה, טוב, את צעירה. יש לך זמן."

"זה מה שאמא שלי אומרת."

"אמא שלך." הוא בוחן אותי בסקרנות. "את קרובה למשפחה

"שלך?"

"אני קרובה אליה," אני אומרת. "היא בעצם המשפחה היחידה

שיש לי... המשפחה היחידה שאי פעם תהיה לי. אני הילדה היחידה

של אמא יחידנית."

מצחו מתקמט. "אין לך אבא?"

"לא," אני אומרת. "הוא עזב אותנו לפני שנולדתי. אמא שלי לא

אוהבת לדבר על זה, אז אני לא יודעת למה."

"יש רק סיבה אחת שמישהו יעשה דבר כזה."

"מה?"

"הוא פחדן." קולו רציני וקר כקרח. "גבר אמיתי לעולם לא ינטוש

את המשפחה שלו."

"כן," אני אומרת. "אתה כנראה צודק."

"אבל, את יודעת, הם לא היחידים שחשובים," הוא ממשיך.

"המשפחה שאנחנו נולדים אליה חשובה, כמובן, אבל היא לא כל מה

שיש לנו. היא לא כל מה שאנחנו. חלק מהחיים הוא יצירת משפחה

משלך. זה כל היופי."

אני מחייכת רכות. "יש לך משפחה גדולה?"

"כן," הוא אומר, "אבל לרובה אין לי קשר דם."

יש משהו מרענן בדרך המחשבה שלו, בנקודת המבט שלו על

העולם. הוא לא סתם משלים עם מה שהחיים נתנו לו.

כעבור רגע, הוא מצביע על הכוס שלי. "תשתי."

אני נשענת בכיסא ברפיון ולוגמת מהשמפניה. "כן, אתה ללא ספק

מנסה לשכר אותי."

"נכון," הוא מודה ורוכן מעל לשולחן, מתקרב אליי. "אחרת איך

אשכנע אותך לחזור איתי הביתה?"

המילים מעבירות רעד בגבי. אני לא בטוחה אם מהתרגשות או

דאגה. "אתה יכול פשוט לבקש."

הוא מביט בי, עיניו בוחנות את פניי והבעת פניו הופכת רצינית,
קולו עמוק. "תחזרי איתי הביתה, קאריסה."
נשימתי נעצרת. "זאת לא בקשה."
"זה לא משנה," הוא אומר. "תחזרי איתי הביתה בכל זאת."

פרק 4

אני חוזרת איתו.

כל נים בגופי אומר לי לא לעשות זאת, כולל השכל הישר שלי. אפילו דבריו של נאז מקודם, על כך שאסור לי לבטוח באנשים, אמורות היו לשנות את דעתי.

אבל אני בכל זאת חוזרת איתו לביתו.

מה אני יכולה להגיד?

האזהרות נבלעות באטמוספירה כמו צעקות ברוח. הוא מושך ואבירי, יפיפה ונדיב, ואני מבוסמת וזקוקה נואשות למשהו... משהו מעורר, משהו עוצמתי וקדמוני. הוא מעורר את החיה שבי.

אבל זה כאין וכאפס לעומת מה שאני רואה בעיניו. הוא מסתובב אליי ברגע שאנחנו לבד בביתו. האוויר סמיך ועיניו כהות, הגוון הכחול מזכיר את שמי הלילה תחת האור העמום. אני כמו רואה אותו שוב בפעם הראשונה, אלא שהפעם יצור אחר לחלוטין נגלה מולי.

הוא חיית פרא. מפלצת.

והוא נראה כאילו הוא רוצה לטרוף אותי.

הוא מתקרב אליי. קולו נמוך וצרוד. "אי פעם היית עם גבר,

קאריסה?"

ליבי הולם בחזי כמו פטיש כשאני מהנהנת. "כבר עשיתי סקס." "זה לא מה ששאלתי," הוא אומר, נעצר ממש לפניי, קצות נעליו נוגעות בשלי כשהוא מוריד אליי את מבטו. "לא אכפת לי מהנערים

שגיששו בין הרגליים שלך פעם או פעמיים. אני רוצה לדעת אם היית עם גבר.”

אני מהססת, ואז מנידה בראשי באיטיות בשלילה. אם הוא גבר, אם זה נקרא להיות עם גבר, אז מעולם לא הייתי עם גבר. הייתי עם נערים במסיבות, אפילו היה לי חבר לזמן מה בוטרטאון שאיכדתי לו את בתוליי במושב האחורי של שברולט חלודה. אבל מה שקורה ברגע זה בינינו, את זה מעולם לא הרגשתי. זה מחשמל.

הוא מחזיק את הסנטר שלי בידו, מטה את פניי כך שאין לי ברירה אלא להביט בעיניו. אגודלו עובר על שפתי התחתונה ואני משחררת נשימה נרעדת כשהוא מתכופף ומתקרב אליי, מטה את ראשו כאילו הוא עומד לנשק אותי, אבל משתהה במקום. מבטו הבווער חודר אליי, מחלחל אל נשמתי, לוכד אותי כמו אסירה.

אני שבויה מרצוני החופשי.

”את לא צריכה לפחד, הוא אומר. ”אני לא אפגע בך.”

ואז הוא מנשק אותי. שפתי רכות – כה רכות, כמו קטיפה, מנוגדות לגמרי לאופיו המחוּספס. נשיקתו עדינה, כמו נשימות על שפתיי, נשימות שאני שואפת בשקיקה, מקבלת אותו לתוכי. אני נאנחת רכות, בקושי שומעת אותו לוחש, ”אלא אם תרצי.”

צל של חיוך משתלט על פניו כשהוא מתרחק ממני. אני צריכה להיות מודאגת. אני צריכה להסתובב מייד אל הדלת ולרוץ הרחק מכאן, אבל אני לא יכולה. אני לא יכולה לעשות דבר, רק לעמוד שם ולרעוד כשהוא מרפה ממני וצועד לאחור. הוא בוחן אותי לרגע, עיניו נעות במורד גופי וחיכוך מתרחב.

הוא כמו ילד עם צעצוע חדש, ואני רק מקווה שהוא לא ישבור אותי ברגע שיסיר ממני את העטיפה.

הוא מזנק עליי, ידיו מבקשות אותי ושפתי פוגשות את שלי בשנית. מגעו נעדר אותה עדינות שהייתה בו לפני רגע. הוא אווז בי, מושך אותי אל בין זרועותיו, מתיק את נשימתי בנשיקתו החזקה. אני נאנקת כשהוא מרים אותי, ידיו לופתות את מותניי. אני נצמדת אליו,

כורכת את רגליי סביב מותניו, את זרועותיי סביב צווארו, נאחזת בו כאילו חיי תלויים בכך.

הוא חזק – אלוהים, הוא חזק יותר משציפיתי, הוא מחזיק אותי כאילו אני חסרת משקל ונושא אותי למעלה, אל חדר השינה שלו. ברגע שאנחנו נכנסים, הוא סוגר את הדלת בכעיטה ולוקח אותי אל המיטה, שפתיו עוד על שלי.

הוא משכיב אותי על המצעים הלבנים הרעננים, נשכב מעליי, משקלו לוחץ עליי, מכביד על החזה שלי. ריאותיי בוערות, הפרפרים בבטני מפרפרים בכנפיהם בפראות, מוכנים להמריא אל על.

ריגוש משונה נוסק בי כשהוא מתנתק מפי ושפתיו מטיילות במורד הלסת שלי ומוצאות את צווארי. הוא מנשק ומלקק, שיניו עוברות על העור, ידיו מרימות את השמלה שלי, דוחפות אותה אל מותניי.

בקושי יש לי זמן לחשוב, להתייטר מהעובדה שאני די בטוחה שאני לובשת תחתוני כותנה לבנים פשוטים וכנראה בכלל לא סקסיים, כשירו גולשת אל מתחת לכר הדקיק וקצות אצבעותיו מרפרפות על הדגדגן שלי. גבי מתקמר בלי משים ואנחה חומקת מגרוני, זרם העונג מפלח אותי מבפנים, מכת הברק הראשונה ממשמשת ובאה.

אני לכודה בסערה. אין דרך אחרת לתאר את התחושה, להסביר אותה, מלבד שנסחפתי כה מהר עד שכבר איני רואה את הקרקע. ידיו בכל מקום, קורעות מעליי את הבגדים שעה ששפתיו תרות אחר כל חלקת עור חשופה.

השמלה נמשכת מעל לראשי ונזרקת לצידו השני של החדר, ובקושי מספיקה לנחות על הרצפה כשהוא כבר משאיר שובל צורב של נשיקות במורד הבטן שלי. ידיו גולשות תחתיי, והוא מטפל בסוגר החזייה שלי במהירות ותולש אותה מעליי.

הוא תופס את התחתונים שלי מהצדדים ואני מתרוממת בלי לחשוב כשהוא מושך אותם מטה. ברכיי מתנגשות זו בזו, נמשכות זו לזו כמו מגנטים, וידיי מכסות את שדיי, מגוננות בכיישנות על גופי העירום מפני מבטו כשהוא מתרומם מעליי. הוא בוחן אותי בזהירות, מהסס לשבריר שנייה כשהוא רואה איך אני שוכבת לפניו,

אבל זה לא עוצר אותו מלפשוט את חולצתו. ידיו עוברות אל מכנסיו, משחררות את אבזם החגורה ופותחות את הרוכסן, והצליל כמו מהדהד בחדר השקט.

ליבי דוהר מהר עוד יותר, כה מהר עד שראייתי מטשטשת כשהוא מסיר אותם עם תחתוני הבוקסר שלו ונשאר עירום בדיוק כמוני.

אני לא יכולה להסתכל.

אני לא יכולה להסתכל.

אני לא יכולה לעצור את עצמי.

אני מסתכלת.

אני חייבת.

הוא מפשק את רגליי ומתמקם בחלל שביניהן. עיניי נעות במורד החזה הרחב שלו, עוקבות אחר שביל השיער הכהה שמוביל מבטנו השרירית היישר אל הזין שלו. עיניי נפערות כשאני רואה אותו.

הוא מתכוון להכניס את הדבר הזה לתוכי?

אני זוכה ללא יותר ממבט חטוף, לצללית עמומה בחשכה כשהוא אוחד בזין שלו ומעביר עליו את ידו, ואז אני מרגישה אותו נצמד אליי. עיניי נעצמות באיטיות כשהוא מחכך את הקצה בדגדגן שלי וזרמים עדינים עוברים בי.

"אני אהיה עדין," הוא אומר כשהוא חודר אליי בפעם הראשונה,

נע באיטיות, מכסה את גופי בשלו.

אל תהיה עדין, משהו בי צועק, החיה בתוכי נאבקת לפרוץ החוצה, אבל אני בולעת את המילים, המחשבה שאבטא אותן בקול כמעט מבהילה. אני לא יודעת למה הוא מתכוון, ואני כבר מרגישה שהסתבכתי עד מעל לראש. אני מרגישה כמו בתולה, אלא שלא הייתי לחוצה כל כך בפעם הראשונה שלי. אז בסך הכול מסרתי את גופי, הנחתי שילטפו את עורי, אבל יש לי הרגשה שהגבר הזה מתכנן לקחת אותי רחוק יותר.

הוא יוצא מתוכי ונכנס שוב, נע בקצב איטי באופן מייסר, מניח לגופי להסתגל אליו, אבל לא נראה לי שזה אפשרי. לא נראה לי שאי פעם אסתגל אליו.

"אם את רוצה שאעצור, תגידי, "הוא אומר, "ואני אפסיק."
"אנחנו צריכים..." קולי בוקע בלחישה מתוחה. "כלומר, אנחנו צריכים מילת ביטחון או משהו?"
צפיתי בסרטים, קראתי ספרים, אני לא בטוחה עד כמה הגבר הזה קינקי.

הוא עוצר, חצי בתוכי, מרים את ראשו ומביט בי בגבה מורמת. אני רואה את הניצוץ בעיניו, את השעשוע, השאלה שלי מסקרנת את המפלצת. "את רוצה שתהיה לנו מילת ביטחון?"
"אני, אה... אני צריכה אחת?"
דומה שהוא שוקל את זה לרגע, כשחצי ממנו בתוכי, ואז מנענע את ראשו וחודר אליי, קצת חזק יותר הפעם, ונשימתי נתקעת בגרוני. "לא הפעם," הוא אומר וכובש חיוך. "פשוט תירגעי, קאריסה."
אני מנסה.
לעזאזל, אני מנסה.

אבל ברגע שאני מתחילה להירגע, נאז נכנס לקצב, מרים את רגליי וחודר עמוק. אני נשנקת, ידיי עוברות בשיערו, התלתלים העדינים רכים להפליא, והוא מתכופף ומנשק אותי. עם שפתיו על שלי, הוא חודר אליי בחוזקה, כה חזק עד שהוא כמעט עוצר את נשימתי. קולות לא טבעיים חומקים מתוך גרוני והוא בולע אותם בשקיקה בנשיקתו, מגביר את הקצב, מוציא ממני עוד קולות.
פעם.

אחר פעם.

אחר פעם.

תהיתי לגבי זה כשהוא שאל אם אי פעם הייתי עם גבר, אבל רק כשהוא בתוכי, כשהוא נע לעומתי, זרועותיו כרוכות סביבי, אוחו בי כה חזק עד שאני בקושי מצליחה לנשום, מזיין אותי כה חזק עד שאני בקושי יכולה לחשוב, רק אז אני מבינה כמה הפסדת. כל דבר שקדם לרגע הזה היה משחק ילדים, הגבר הזה משחק בליגת המקצוענים.

הוא מזיין אותי כאילו הוא מתכוון לזה, כאילו הוא זקוק לזה,

כאילו להיות בתוכי חשוב יותר מכל מה שיש בו, וכל תא בגופי קורא אליו, משתוקק לעוד. ידיו כמו מכשפות את עורי, גולשות בינינו ומלטפות את הדרגגן שלי. עצם מגעו מעביר בי ניצוצות. הוא מסחרר את אצבעותיו סביבו, וגופי נמלא מתח. אני יכולה להרגיש אותו, הולך ונבנה, הלחץ ממלא אותי עד שאני על סף התפוצצות.

עונג מתפרץ בתוכי, שונה מכל דבר שאי פעם חוויתי. אני עוצמת את עיניי בחוזקה. אני מרגישה כאילו זיקוקים מתפוצצים סביבי כאשר עד כה ראיתי רק גיצים עלובים. אני זועקת, מקמרת את גבי, שדיי נצמדים לחזה שלו. אני מרגישה את שרירי מתכווצים סביבו, לוחצים את הזין שלו לרגע, ואז הוא נעלם. הוא יוצא מתוכי, מתרחק ממני בדיוק כשאני מתחילה לגמור. לרגע, אני המומה מהיעדרותו – אני מרגישה רק את הקור, את האוויר סביבי. בלי חום. בלעדיו.

בלי כלום.

האורגזמה שלי דועכת כמעט בשנייה שהתחילה, הזיקוקים כושלים, דועכים ונעלמים לעומת שמי הלילה.

אוי, אלוהים. לא. לא. לא. אל תעשה לי את זה.

עיניי נפקחות באחת כשהמיטה זזה, ובקושי יש לי זמן להביט לעברו כשהוא מפשק את רגליי עוד יותר ולשונו מרפרפת בעדינות על הדרגגן שלי.

אוי, אלוהים. רגע. כן. כן. כן.

הוא מלקק ומוציץ, מניע את אצבעותיו בתוכי, ראשו בין ירכי. אני נאנקת, מעבירה את ידי בשיערו, לופתת את מחלפות ראשו, וגופי רועד. חולפות כמה שניות עד שהעונג הנמוג הולך וגואה בי שוב, הפעם עז עוד יותר, עוטף את כל כולי בחום.

האורגזמה מכה בי, ואני צווחת, מקמרת את גבי וגופי מתפתל. הוא לא מרפה, לא עוצר, לשונו מצוירת עיגולים סביב הדרגגן שלי והוא מוצץ אותו, אצבעותיו עמוק בתוכי.

אני נרגעת ונשכבת בחזרה על המיטה, נושמת בכבדות כשהתחושה שוככת, אבל אין לי זמן להסדיר את נשימתי. הוא שוב בתוכי, חודר

עמוק לתוכי, ושפתיו מוצאות את שלי. אני אפילו לא חושבת על זה, לא מהססת, אני מנשקת אותו והוא צוחק לעומת פי.

"זה מוצא חן בעיניך?" הוא שואל, קולו מתוח, כאילו הוא לא מצליח להסדיר את נשימתו. "הטעם שלך?"

לרגע אני נבוכה, פניי מספיקות להתלהט, והוא מנשק אותי שוב ושוב. אני אכן טועמת את עצמי על שפתיו, אבל אין לי זמן לחשוב על כך, מפני שהוא מזיין אותי באותו קצב תקיף בו נע מקודם. מותניו מכות בשלי, קולות חומקים מתוך גרוני והוא שוב כובש אותם בנשיקתו. אני מרגישה את נשימתו יוצאת בפרצים כשהוא נע בתוכי ללא רחמים, בייאוש.

ואז הוא שוב מתרומם מעליי, יוצא מתוכי. הפעם הוא מתיישב על ברכיו ואוחז בזין שלו, מלטף אותו ומטה את ראשו לאחור, עיניו עצומות. אני מתבוננת בו באור הירח, נדהמת מהמחזה שלו גומר, תווי פניו מתעוותים במין שילוב של ייסורים ועונג, והוא גונח. תנועותיו מאטות, ידו נעצרת, והוא פשוט יושב שם, החזה שלו עולה ויורד כשהוא נושם עמוק.

המחזה יפיפה.

אין לי דרך אחרת לתאר אותו.

נאז הוא יצירת אומנות, בטוח בעצמו עם כל מה שמשתמע מכך ובצדק. אני פשוט שוכבת שם, גופי כמו עשוי ג'לי, והוא מתנשא מעליי כמו פלדה ממוגנת. לפתע, אני חלשה וחסרת אונים, שברירית להפליא ונתונה לחסדיו, לרשותו, שעה שבו לא נפער אף לא סדק.

נדפקתי.

באופן מילולי.

באופן מטפורי.

הגבר הזה דפק אותי במלוא מובן המילה.

אני כבר לא מקרה צדקה.

אני פרוצה מהוללת.

האלכוהול מתפוגג ויוצא מגופי. אני מיוזעת, ודביקה, והכאב בין ירכיבי מחריף ככל שמחשבותיי מתבהרות. מוקדם יותר, כל תא בגופי השתוקק לזה, השתוקק אליו, חוץ מהתאים שבראשי. תאי מוח מטופשים.

הם היו אבודים בערפילי שמפניה, אבל עכשיו הם רוצים לחזור ולתקוע יתד ברגע הזה עם ההיגיון הבריא הארור שלהם.

החרדה מעלה בי בחילה קלה, בחילה שאני נאבקת לבלוע אבל צורבת את גרוני, טעמה הנחושת המר והחריף עולה על לשוני כאילו תחבתי אותה לתוך קצה של סוללה.

חומצה. חומצה טהורה. אני רוצה להקיא אותה מתוכי.

כבר מאוחר, הרבה אחרי חצות, אני חושבת. אני לא בטוחה. מעבר לעובדה שאין לו חדר אמבטיה בחדר, לנאז גם אין אפילו שעון אחד דפוק. אני מרגישה כאילו אני שוכבת במיטה שלו כבר שעות, מתוחה מכדי לישון, לכודה בשמיכה שלו. הוא שוכב לצידי אבל לא נוגע בי, כחמישה־עשר סנטימטרים מפרידים בין גופינו העירומים, אבל לפתע אני מרגישה כאילו הוא רחוק ממני אלפי קילומטרים.

אני מתייסרת, מנסה להבין מה לעשות, מה לחשוב, משחזרת כל רגע שבייליתי עם נאז, כשצלצול משונה מהדהד לפתע בחלל החדר. הוא עמום, סדרה של צפצופים שנשמעים כמעט כמו קוד מורס. נאז מייד מתרחק ממני, קם מהמיטה ומחטט במכנסיים שלו שנמצאים על הרצפה. הוא שולף את הנייד, מעיף מבט חטוף במסך ועונה ב"הלו" קצר רוח.

הוא עושה את דרכו אל הדלת כשמי שעל הקו מדבר איתו, ומפטיר אנחה עמוקה כשהוא יוצא אל המסדרון. "לא, זה עדיין לא אצלי, אבל אני עובד על זה."

זה כל מה שאני שומעת, אני לא מסוגלת להבין מה הוא אומר כשהוא צועד לאורך המסדרון בחשכה, הרחק מטווח השמיעה שלי. לא שאני מנסה לצותת לו או משהו. הוא חוזר כעבור רגע, מתגנב

בחזרה לחדר השינה ומשליך את הטלפון שלו, שנוחת באקראי שוב על ערמת הבגדים שלו.

המיטה זזה כשהוא נכנס אליה ונשכב לידי. הפעם ידיו מחפשות אותי, נכרכות סביבי, מושכות אותי לאחור, לעומתו. הכוח שלו שוב מדהים אותי, הוא מושך אותי אל בין זרועותיו כאילו אני עשויה מכלום. אני מרגישה כמעט כמו בוכת סמרטוטים תחת ידיו.

הוא מזיז את שיערי הצידה, מנשק את צווארי, ומשהו במחוה גורם לי להרגיש יותר בנוח. אני מרגישה בטוחה, באופן מוזר, כמו זחל עטוף בפקעת, שממתין שכנפיו יצמחו.

"אני מופתע שאת עדיין ערה," הוא אומר בשקט. "אולי לא הייתי צריך להיות עדין איתך."

דבריו גורמים לי לחייך, למרות חששותי. אני לא מסוגלת לעכל את המחשבה שכך נאז מתנהג כשהוא שולט בעצמו. אם הוא יהיה חסר מעצורים הוא כנראה יעלף אותי עד השבוע הבא.

"מה השעה?" אני שואלת.

"שתיים."

אוף. "אולי כדאי שאלך."

"למה?"

"כי מאוחר."

"אז?"

"אז... אז, אני לא יודעת." חשבת..."

הוא מהמהם באוזני וידו גולשת באיטיות במורד הבטן שלי אל הכאב שבין רגליי. "פחות לחשוב, יותר להרגיש."

אני נאנחת ועוצמת את עיניי. הוא משאיר אותי ללא מילים. ידיו מלטפות את עורי, את הדגדגן שלי, והוא מצמיד אותי אליו. חולפות שניות בודדות עד שנשימתי מגיחה מפי באנקות.

"בדיוק," הוא לוחש. "פשוט תרגישי את זה."

להרגיש את זה, אני מרגישה... אני מרגישה בכל גופי, המתח הולך ונבנה עד שאני כבר לא עומדת בכך. "בבקשה. אל תפסיק."

"מה שאת רוצה."

"אלוהים, כן. כן. אל..." נשימתי נעתקת, קולי מתוח כשאני מרגישה את התחושה עולה בי. "תפסיק."

"להפסיק?"

הוא מפסיק.

הוא פאקינג מפסיק.

"לא, לא, לא," אני אומרת שוב ושוב, מזיזה את מותניי, נואשת לחיכוך, לפני שהכול יתפוגג. "אל תפסיק. בבקשה."

הוא צוחק באוזני וידו נעה שוב, מלטפת אותי. שפתיו מוצאות את צווארי וגופי נמתח כשעונג מתפרץ בי. אני נאנקת, מילים לא ברורות נשפכות מבין שפתיי. כעבור רגע העונג נמוג. הוא מפסיק, הפעם באמת, ידו עוצרת וחופנת את האזור שבין ירכי.

"מוצא חן בעיניי שהאישה שלי יודעת מה היא רוצה," הוא אומר, ידו מתרוממת שוב, נעה לאט על החזה שלי, ומגיעה אל פניי. דבריו מכים אותי בהלם, ואני נדהמת עוד יותר כשידו מוצאת את פי. אצבעותיו מלטפות את שפתי התחתונה והאצבע המורה שלו נוגעת קלות בלשון שלי. "ומוצא חן בעיניי כשיש לה טעם גן־עדן."

אני רועדת כשהוא מנשק את דרכו לאורך צווארי, יורד אל כתפי, עוצר ומנשק את השכמה שלי. פיו משתהה שם והוא מרחיק את ידו מפי.

"תישארי," הוא אומר. "אני אקח אותך הביתה בבוקר. זה בדרך שלי, בכל מקרה."

"אוקיי," אני לוחשת, אבל הוא לא מחכה לתשובה שלי. ידי עוזבות את עורי, החלל הריק מקיף אותי כשהוא נסוג ממני, מתהפך והולך לישון.

אם אני לא פרוצה מהוללת, אני לא יודעת מי כן.

שינה חומקת ממני לזמן מה, עד שאני סוף סוף לוכדת אותה. כשאני מתעוררת, אור השמש חודר מבעד לחלונות ומאיר את חדר השינה. עדיין אין לי מושג מה השעה, אבל דבר אחד אני יודעת בבטחה. אני לבד.

גופי כואב, ומגעיל, ואני עירומה לגמרי.

אבל לבד.

אני משפשפת את עיניי, יוצאת מהמיטה ואוספת את בגדיי מליל אמש, אלו שעדיין מעורבבים עם שלו על הרצפה. אני לוכשת את החזייה והתחתונים ומרימה את השמלה. אני הופכת את הברד, מנסה לסדר אותה, ומשהו לוכד את מבטי.

היא קרועה.

הוא ממש קרע אותה בידיו, ככל הנראה, הסריג רופף והרוס סביב

השוליים.

אני מסתכלת עליה בזעזוע. "אוי לא."

"הכול בסדר?"

הקול מפתיע אותי כל כך עד שאני נרתעת, צווחת, וכמעט שומטת את השמלה. אני מסתובבת אל הדלת ורואה את נאז עומד שם, שיערו הכהה לח, טיפות מים נוטפות במורד החזה החשוף שלו. פתאום עולה בי דחף ללקק אותן.

אויש, ארצה, הורמונים.

הוא לבוש רק בזוג תחתוני בוקסר שחורים, הרגע יצא מהמקלחת. אני בוחנת אותו באלם, זוכה למבט הראשון ההגון שלי בו ללא החליפה. הוא עדיין משגע, אבל עכשיו אני רואה יותר ממנו, מבחינה בדברים שלא יכולתי לראות אמש. הוא מכוסה בפצעים ישנים, צלקות, חתכים כסופים שבוהקים תחת האור ונעלמים בחסות החשכה, כמו סודות נלחשים.

זה לא דוחה, אבל זה בהחלט מערער אותי קצת. אני תוהה מה

הגבר הזה עבר בחייו. הוא נראה כאילו עבר מלחמה.

"הכול בסדר?" הוא שואל שוב כשאני שותקת, קולו קצת חזק

יותר, מסית את תשומת ליבי מהחזה שלו.

"כן," אני ממלמלת, לובשת את השמלה, הפעם אני מספיק צלולה כדי לדעת שהתחוננים שלי בהחלט לא סקסיים. "הבגדים שלי קצת נקרעו אתמול בלילה."

עיניו בוחנות אותי, מתמקדות בקרע שאני מראה לו. "לא התכוונתי להרוס את השמלה שלך."

"טכנית, זאת השמלה של השותפה שלי לחדר." אני אומרת כשאני מעבירה את אצבעותיי בשיערי ולוקחת את עצמי בידיים. "שאלתי אותה מהארון שלה."

"אה, טוב, אני אפצה אותה."

"איך?"

הוא מושך באחת מכתפיו, מתרחק מפתח הדלת ומתקרב אליי.

"איכשהו."

הוא חולף על פניי וניגש לארון שלו. הוא מלא בבגדים, הרבה יותר מרק חליפות שחורות, אבל אני לא מופתעת כשאני רואה שזה בדיוק מה שהוא בוחר. אני צופה בו, מהופנטת מהקלות שבה הוא מתארגן. אני משועשעת לראות שהשיער שלו מתייבש במהירות ונראה מושלם בלי שהוא אפילו ייגע בו. ממזר בר-מזל.

הוא פונה אליי כשהוא מסיים, מתעסק בעניבה הכהה שלו, קושר אותה. "למה את לובשת את השמלה של השותפה שלך, בכל מקרה?" אני מעיפה בה מבט. "כי היא נראית טוב."

"נכון," הוא אומר, "אבל מה הבעיה עם הבגדים שלך?"

"שום דבר, אבל הזמנת אותי לארוחת ערב, אז הייתי צריכה משהו מתאים ללבוש."

"אין לך בגדים שאת יכולה ללבוש לארוחה?"

"אין לי משהו שאני יכולה ללבוש לארוחה של אלף ומאתיים דולר."

הוא מהנהן ומוריד את ז'קט החליפה שלו מהמתלה. "אבל לא ידעת שאני אקח אותך למקום כזה."

"אולי כן ידעתי... אולי גם אני יודעת לקרוא אנשים."

"לא ידעת." הוא מגחך ומניד בראשו, כאילו הוא מגיב לכדיחה

שרק הוא מודע אליה. הוא מצחקק והצליל גורם לי להרגיש כאילו אני שורת המחץ. "את גרועה בלקרוא אנשים, קאריסה. גרועה." הוא לובש את הז'קט שלו, מכפתר אותו, ופונה אליי שוב. "אבל היא יפיפייה עלייך," הוא אומר. "אני שמח שלבשת אותה." "אני, אה... תודה." אנרכיה משתוללת בתוכי כשאני בולעת רוק. הוא אמר שאני יפיפייה. לפתע, אני מרגישה כמו ילדה קטנה, מסמיקה למשמע המחמאה. "בסך הכול רציתי להיראות טוב." "למה?"

למה? איזו מן שאלה זאת?

המילים 'בגלל ארוחת הערב' עומדות על קצה לשוני, אבל משהו בהן לא נשמע לי נכון. יש להן טעם לוואי מריר של שקר, שבקושי תוכל בניסיון להסוות את מה שעומד מאחוריהן. לא רציתי להיראות טוב בשביל ארוחת הערב. אלא בשבילו.

אני לא עונה, אבל מהמבט שעל פניו, ברור לי שהוא יודע את התשובה.

יש משהו שהוא לא יודע?

הוא מתקרב אליי, שולח את ידו ומלטף את זרועי בעדינות. "ובכן, כפי שאמרתי, נראית יפיפייה בה. חבל שהיא נהרסה, אבל אני אחליף אותה."

"אתה לא חייב לעשות את זה," אני אומרת. "אני אפילו לא יודעת איפה היא קנתה אותה, או כמה זמן כבר יש לה אותה... או אם היא בכלל זוכרת שהשמלה הזאת שלה, למען האמת."

הוא חולף על פניי בלי להתייחס לתגובתי ועושה את דרכו אל הדלת. "קדימה, אני אסיע אותך הביתה עכשיו. אני צריך להיות בעיר בקרוב."

הוא יוצא ומשאיר אותי לעמוד שם. אני נועלת את המגפיים שלי, מביטה סביב כדי לוודא שלא שכחתי משהו, ויוצאת אחריו. הוא כבר מחזיק את המפתחות, דלת הכניסה פתוחה לרווחה והוא עומד בפתח ומחכה.

אני מרגישה נבוכה במהלך הנסיעה למנהטן. לא נעים לי. אני לא יודעת מה להגיד, או מה לחשוב, או מה לעשות לגבי כל מה שקרה, והוא לא נותן לי רמז כלשהו באשר למה שהוא חושב.

מה אנחנו בכלל עושים פה?

הגבר הזה התפרץ לעולמי כמו בולדוזר, הרס את כל מה שתמיד חשבתי, או הרגשתי, או האמנתי בו, והשאיר אותי בין ההריסות, מנסה לחבר את הכול מחדש. אני מרגישה כאילו ראיתי את אור השמש בפעם הראשונה, ועכשיו הוא מחזיר אותי היישר לצללים.

האם אי פעם ארגיש את אור השמש שוב?

אני לא רוצה שזה יהיה הסוף, אבל השאלה היא: מה זה לכל הרוחות?

"הכול בסדר?" שואל נאז כשהוא פונה אל הרחוב שמוביל למעונות שלי.

"אני בסדר," אני עונה ומכריחה את עצמי לחייך. "למה?"

"את נראית עצובה."

"לא, אני רק... חושבת."

"הא."

הוא משתתק. הא. זה הכול.

מה זאת פאקינג אומרת, 'הא'?

הבטן שלי מתהפכת כשהוא חולף על פני הבניין שלי ושוב עוצר בכניסה לחניון. אני שולחת יד אל הידית עוד לפני שהרכב עוצר לחלוטין, מניחה שמוטב שפשוט אגאל את עצמי מייסורי, אבל הוא מושיט את ידו ואוחז בפרק כף ידי. הוא לא מכאיב לי, אבל האחיזה שלו איתנה, מרתקת אותי במקומי.

"מה אמרתי לך? את חושבת יותר מדי."

אני מסתכלת עליו. פחות לחשוב, יותר להרגיש. "אני יודעת, אבל אין לי שליטה על זה. אני פשוט... אני לא יודעת מה לחשוב."

כן, זאת הייתה תשובה הגיונית, קאריסה.

"אז אל תחשבי," הוא אומר. "אל תחשבי על זה. פשוט תיהני ממה

שזה."

"מה זה?"

הוא מושך בכתפיו.

זה הכול.

הוא מושך בכתפיו.

הוא מרפה את אחיזתו, אצבעותיו מתרוממות מעורי והוא מתרחק,

ידו חוזרת אל מוט ההילוכים.

אני מניחה שזה הסימן שלי ללכת.

אני פותחת את הדלת, יוצאת, סוגרת אותה מאחוריי. אני במרחק

כמה צעדים מהמכונית כשאני שומעת את החלון נפתח, והוא קורא

אליי. "קאריסה."

צעדיי מאטים ואני עוצמת את עיניי. אני כבר כמעט בטוחה שזאת

בדיחה על חשבוני. אין אפשרות אחרת. אני סבה על עקביי, יודעת

היטב שהפעם לא שכחתי את הטלפון הנייד, מאחר שאפילו לא זכרתי

להביא את המכשיר הדפוק. "כן?"

"ארוחת ערב הלילה?" הוא שואל.

אני מביטה בו בכלכול. "מה?"

"ארוחת ערב," הוא אומר. "שמונה וחצי מתאים לך?"

עיניי נפערות ואני חוזרת על השאלה. "מה?"

שפתיו זעות בשעשוע, אבל הוא לא עונה, אלא מעביר את

המכונית להילוך אחורי ומתרחק ברברס. אני צופה במכונית נעלמת

לתוך התנועה בהלם.

הוא רציני?

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת המארח

מפלצת בעיניו + 'עינוי לנשמתה'

לחצי כאן